

»SKAKBLADET« MAJ 1928

DANSK
SKAK=UNION
I 25 AAR

1903 = 1928

A. BACKHAUSENS BOGTRYKKERI
HORSENS.— MCMXXVIII

»SKAKBLADET« MAJ 1928

DANSK
SKAK = UNION
I 25 AAR

1903 = 1928

A. BACKHAUSENS BOGTRYKKERI
HORSENS — MCMXXVIII

UDGIVET AF DANSK SKAK-UNION

REDAKTION:

I. O. PEDERSEN, I. E. W. GEMZØE,
V. RØPKE

25 Aar.

DET er i Aar 25 Aar siden den første Spire til DANSK SKAK-UNION lagdes ved et Møde, sammenkaldt paa Initiativ af Brygmester *Olaf Holm*, i Horsens den 6. September 1903. Der var til dette Møde mødt Repræsentanter for Skakklubberne i Aalborg, Viborg, Randers, Fredericia og Horsens, og disse fem Foreninger vedtog da at danne Danmarks første Skakunion under Navn af „Jysk Skak-Union“.

Begyndelsen var beskeden, og mange stillede sig ligegyldige eller rystede paa Hovedet overfor denne nye Tanke, at samle alle Landets Skakspillere i een stor Organisation. Men de Mænd, der i 1903 stiftede Unionen, havde set rigtigt. Udviklingen gav dem i fuldeste Maal Ret, og snart sluttede Forening efter Forening sig til Organisationen, hvis Navn allerede i 1905 forandredes til „Dansk Skak-Union“.

I Begyndelsen af 1907 blev den første Breche skudt i København, idet den daværende Formand for Industriforeningens Skakklub, Hr. *R. Nielsen*, energisk kæmpede for Københavns Tilslutning til Unionen og som en Begyndelse indmeldte sig selv og fem andre københavnske Spillere i Dansk Skak-Union. Men det var dog først saa sent som i 1921, at alle de københavnske Skakforeninger stod samlede i Unionen.

Paa 25 Aars Dagen staar Dansk Skak-Union samlende alle betydende Skakforeninger i Danmark, ialt 115 Foreninger med tilsammen 2500 Medlemmer. Takket være det Initiativ, der for 25 Aar siden blev taget, og det energiske Arbejde, Organisationens Forkæmpere i de forløbne Aar har gjort, staar Dansk Skak-Union i Dag stor og stærk, med et Medlemstal, der i Forhold til Landets Indbyggerantal er større end Medlemstallet for noget andet Lands Skakorganisation.

Men Organisationen er ikke i sig selv Maalet, den er et Middel, og dens Betydning maales ved den Indsats, den gør for den Sag, den tjener. Kan da Dansk Skak-Union tilskrive sig en Del, ja, en væsentlig

Del af Æren for den Udbredelse, Skakspillet i Dag har i Danmark, og for den Spillestandard, der er naaet?

Vi nærer ingen Betænkelighed ved at svare ja. Skakspillet er en Kamp imellem to, en Tankens Idræt, der kræver, at dens Udøvere kæmper, og Organisationen er den uundværlige Arrangør, der bringer Kampene i Stand. Organisation er nødvendig for Skakspillets Udbredelse og Højnelse; fra Enhederne, Foreningerne, breder Ringen sig, først i mindre Sammenslutninger for de enkelte Landsdele, derefter i nationale Enheder og sluttelig i et Verdensforbund. Overalt i Verden har Organisationstanken indenfor Skaklivet sejret i de senere Aar; Tilslutningen fra omtrent alle skakspillende Nationer til det nystiftede Verdensforbund er her det sikreste Vidnesbyrd om Udviklingens Retning. Saa meget desto større er Æren for Dansk Skak-Union paa dens 25 Aars Dag, at Danmark her har staaet blandt de forreste.

Olaf Holm.
Dansk Skak-Unions Stifter.

Men ved Siden af Kampene har Dansk Skak-Union taget en anden og betydningsfuld Opgave op: Bladet. Ogsaa her staaer Unionen blandt dem, der organisationsmæssigt er gaaet i Spidsen, idet „Skakbladet“

siden 1926 udgaar som Medlemsblad til alle Unionens Medlemmer. Som Bindeled mellem Medlemmerne, som Meddelelsesmiddel om de skaklige Begivenheder ude og hjemme, og sidst, men ikke mindst, som teoretisk Vejleder i Skakspillet og Problemkunsten staaer Indførelsen af Medlemsbladet som Dansk Skak-Unions betydningsfuldste Indsats i de senere Aar til Skaksagens Fremme i Danmark.

Ved Dansk Skak-Unions 25 Aars Jubilæum skal der først og fremmest lyde en dybtfølt Tak til de Mænd, der gennem Tiden har ofret deres Tid og deres Arbejde paa det store, brydsomme, ja, ofte utaknemmelige Organisationsarbejde. Deres største Løn maa dog være Glæden over det Resultat, der er naaet, det, som for dansk Skakspil gav sig det hidtil smukkeste og ærefuldeste Udslag ved de danske Skakspilleres Sejre ved Verdenskakunionens Landsholdsturnering i London 1927. Med Ønsket om, at den Linje, der hidtil er fulgt, som

stadig er gaaet opad, ikke maa brydes — med Ønsket om fortsat Trivsel og Fremgang for dansk Skakliv bringer *Skakbladet* paa sine Læseres og egne Vegne Dansk Skak-Union sin hjerteligste Lykønskning paa Jubilæumsdagen.

Skakspillet's Udbredelse og Organisation gennem Tiderne.

Af G. A. K. NIELSEN, Formand for „Dansk Skak-Union“.

DET kan ikke med Sikkerhed fastslaas, hvor gammelt vort ædle Spil er; men man kan følge det tilbage i Tiden helt fra før vor Tidsregnings Begyndelse. I Indien, Persien, Arabien og Ægypten spilledes for Tusinder Aar siden et Spil med forskellige Figurer paa et Bræt med Felter. Vi kender alle Krøniken om den indiske Vismand, der som Løn for sin Opfindelse af Skakspillet forlangte sig betalt med et Hvedekorn i Potens til de 64 Felter ($1 + 2 + 2^2 + 2^3 \dots + 2^{63}$).

Her til Europa er Skakspillet kommet med Araberne og den mauriske Kultur, som fik fast Fodfæste i Spanien, hvorfra det forplantede sig til Italien; fra disse Lande berettes saa om de første Skakturneringer i Middelalderen. Saaledes skal der under Kong Philip den Anden's Regering have fundet talrige Skakkampe Sted i Madrid omkring 1570. Hjulpet af Bogtrykkerkunstens Opfindelse opstod den første Skaklitteratur. Navne som Lucena, Ruy Lopez, Salvio, Greco, Stamma og Philidor markerer det europæiske Skakspils Udvikling gennem Middelalderen, og deres Arbejder er Grundlaget for vort Spil helt op til Begyndelsen af det nittende Aarhundrede.

Med dette indledes Skakspilkunstens nyere Tid og den store Opblomstring, som foraarsages af den mægtige, almindelige Udvikling, der sætter ind paa næsten alle Omraader som en direkte Følge af den franske Revolution og de store tekniske Fremskridt, Menneskeandens uhyre Expansionsperiode.

Fra Begyndelsen af det nittende Aarhundrede dateres Skakspillet's Organisation. Fra at have været et Spil for de faa udvalgte, fortrinsvis udøvet ved Hoffer, i adelige Kredse og af Gejstlige og Lærde, spredtes det ud til de brede Befolkningslag og blev det fineste Middel til Udøvelse af Tankens Idræt, som vi nu kender det i Dag. Videnskabsmænd udforskede dets ældgamle Historie, Turneringer samlede de betydeligste Spillere fra Alverdens Lande, Forskere udgrundede Spillet's Teori og skabte en righoldig, selvstændig Litteratur i Form af bindstærke Værker og Tidsskrifter, saa det i sig selv blev en Videnskab,

og den almindelige Trang til og Nødvendighed af at bringe alt ind under ordnende Organisation gav sig Udslag i Dannelsen af Skakforeninger overalt i den civiliserede Verden.

I første Halvdel af forrige Aarhundrede dannedes de første Skakforbund i England og Tyskland. Klubber i nærliggende Byer sluttede sig sammen, foranstaltede Turneringer, og i Aaret 1851 afholdtes i London paa Foranledning af den ældste af alle Skakforeninger, St. George Chess Club, den første internationale Stormester-Turnering. Aar 1856 sluttede de forskellige engelske Skakforbund sig sammen og dannede „British Chess Federation“. I Tyskland skete en lignende Sammenslutning først i 1878 med Dannelsen af „Deutscher Schachbund“.

Her i Danmark gjordes de første Forsøg paa at danne en Skakforening i Fyrreerne af forrige Aarhundrede. Det blev dog kun ved Forsøget, og først i 1865 stiftedes „Københavns Skakforening“ af S. From, Balduin Sørensen og Govert Nielsen. Det viste sig snart, at den nydannede Forening var fuld af Livskraft og forstod at skabe sig et smukt Ry ogsaa udadtil. Hertil bidrog uden Tvivl i betydelig Grad, at en af de mest fremragende af Tysklands Skakstorheder, Tassilo von Heidebrand und der Lasa, hvis Navn vil blive staaende i Skakspillets Historie som den store Forsker og Organisator af Spillets teoretiske Videnskab, samme Aar blev udnævnt til tysk Gesandt i København, hvor han forblev i 13 Aar og i denne Tid med største Interesse stod det begyndende københavnske Skakliv bi med Raad og Daad. Det er betegnende for dette Tidsrums fremragende Skakarbejde i København, at ogsaa den anden store Forsker af Skakspillets Historie, Hollænderen van der Linde, gav sit i 1875 udkomne Storværk: „De Kerkvaders der Schaakgemeente“, der i systematisk Række bringer alle de Spilleaabninger frem, som i den 300-aarige Periode fra 1495-1795 forekommer hos Skakautorerne, følgende Dedikation paa Dansk:

„Helliget O. Malmqvist's Minde, tilegnet Forkæmperne
for det nordiske Samfund, Søren Anton Sørensen i Aalborg,
Govert Nielsen og Vilhelm Nielsen i København.“

I Sverige var „Stockholms Schacksällskap“ blevet stiftet i 1865, og mellem København og Stockholm udvikledes snart et meget intimt og frugtbringende Samarbejde. Først i 1877 dannedes i Norge „Kristiania Skakklub“, og dermed kom det tredie skandinaviske Broderfolk med i Skakarbejdet, som i Aaret 1899 førte til Dannelse af „Nordisk Skakforbund“.

Imidlertid var Skakinteressen rundt om i de danske Provinsbyer begyndt at røre paa sig. Der stiftedes Klubber, som søgte Forbindelse med København; men her viste Skyggesiden ved den københavnske Orientering udadtil sig snart. Den store Broder var vokset fra sine

Søskende, var blevet for patriarkalsk. Maaske var det ogsaa en naturlig Følge af Misforholdet i Størrelsen mellem Hovedstad og Provins i vort Land. Kort sagt, det Samarbejde, som burde have fundet Sted mellem de danske Skakklubber paa et langt tidligere Tidspunkt, blev forsinket, og den befrugtende Indflydelse, som det fuldmodne københavnske Skakliv kunde have udøvet rundt om i Provinsen, blev af mindre Betydning, end det burde have været Tilfældet.

Saa dannede da i 1903 en Del jydsk Skakforeninger det første danske Skakforbund og kaldte det „Jydsk Skakunion“. Dette gav Stødet til, at Klubber fra andre Landsdele meldte sig til, saa at Navnet efter 2 Aars Forløb med fuld Berettigelse maatte ændres til „DANSK SKAK-UNION“. I 1914 indmeldte Københavns Skakforening sig i Unionen, som derefter endelig kunde betragtes som fuldgyldig Fællesrepræsentation for og Bindeled mellem alle danske Skakforeninger. Det var maaske mere end en Tilfældighed, at den endelige Samling indenfor dansk Skakliv skulde komme umiddelbart efter Verdenskrigens Udbrud.

Da Krigens Kaos var til Ende, skal det erkendes, at de internationale Baand, som i Menneskealdre havde knyttet skakinteresserede Kredse af alle Nationer sammen, havde bestaaet den haardeste Prøve paa den smukkeste Maade. Det varede ikke længe, før de afbrudte Forbindelser knyttedes sammen igen, og Ønsket om at befæste det mellemfolkelige Skaksamarbejde paa en mere betryggende Maade end hidtil fik det bedste Udtryk ved Dannelsen af Verdensskakforbundet „Fédération Internationale Des Echecs“ i Paris 1924. — Aaret efter indmeldte Dansk Skak-Union sig i Verdensunionen sammen med de svenske og norske Skakforbund.

Tilslutningen til F. I. D. E. har vist Skakfolkenes Ønske om Samhørighed; ikke mindre end 22 Nationers Skakforbund staar nu som Medlemmer af Verdensunionen. Kan der føres et smukkere Bevis for vort Spils store Udbredelse og Samlingsevne end dette? Ringen er sluttet om alle civiliserede Folkeslag, som elsker at udøve Tankens Idræt ved Hjælp af det ædleste af alle Spil. — Skakspillets Triumftog som Kulturfaktor har sat sin skønneste Blomst.

Dansk Skak-Union, som nu bestaar af 115 Klubber med næsten 2500 Medlemmer, staar paa en fremskudt Plads i Nationernes Række med Hensyn til Medlemsantal i Forhold til vort Lands Størrelse, og Spillets Udøvere maaler sig i Styrke med de bedste af de andre og større Nationers. Ved den i London sidste Sommer af F. I. D. E. arrangerede internationale Holdturnering, hvor 16 Nationers Spillere deltog, vandt Dansk Skak-Unions Hold, bestaaende af vore 4 mest fremragende Skakmestre, 2. Præmie. Ungarn kom i Spidsen, en Ubetydelighed foran det danske Hold, og hjemførte den af The Hon. Hamilton-Russell til

F. I. D. E. skænkede smukke Vandrepokal, som vises paa Billedet.

Som sit Motto har F. I. D. E. sat følgende: „La Force Morale de la Fédération Internationale sera faite de la discipline des Unites affiliées“. Dette kan i Sandhed overføres paa hvert eneste af de 22 Landsforbund, og det er mit Ønske ved Dansk Skakunions 25-aarige Jubilæum, at alle vore Medlemmer stadig vil gøre D. S. U. stærk ved Sammenhold og Disciplin. Alt af Kærlighed til og Beundring for vort herlige Spil.

F. I. D. E.s Vandrepokal.

Dansk SkakUnions Historie.

PAA en Stiftelsesfest den 30. April 1903 i Anledning af Horsens Skakforenings 10 Aars Fødselsdag, hvor Randers og Fredericia Skakforeninger var indbudt som Gæster, fremkom Fabrikant *Pettersen* af Horsens med den Tanke, at der skulde dannes en Skak-Union, hvilket Forslag blev vel modtaget af de fleste Tilstedeværende.

Da Forslaget imidlertid ikke blev ført videre, optog Brygmester *Olaf Holm* Tanken, og han udsendte en Rundskrivelse til alle Købstæder, større Stationsbyer og Flækker i Jylland og modtog herpaa Svar fra ialt 6 Foreninger, som indbødes til et Møde i Horsens Søndagen den 6. September 1903.

Til dette Møde mødte Delegerede fra Aalborg, Viborg, Randers, Fredericia og Horsens, og det blev vedtaget at danne Danmarks første

Skakunion under Navn af „Jysk Skak-Union“ som Bindeled mellem de eksisterende Skakforeninger og til Udbredelse af det ædle Skakspil i Jylland. Unionens Love blev vedtagne, og til Bestyrelsen valgtes Adjunkt *Thoresen*, Randers, Premierløjtnant *Kjærulff*, Viborg, og Brygmester *Holm*, Horsens.

Paa et Bestyrelsesmøde i Randers konstituerede Bestyrelsen sig med *Thoresen* som Formand, *Kjærulff* som Sekretær og *Holm* som Kasserer. Bestyrelsen gjorde straks et stort Arbejde for at faa alle Skakforeninger ind i Unionen og faa nye Foreninger dannet, hvilket lykkedes over Forventning, idet der inden det første Delegeretmøde, der afholdtes i Aarhus den 7. August 1904, havde indmeldt sig 6 nye, nemlig Brønderslev, Lemvig, Struer, Aarhus, Brædstrup og Hadsten, saa Unionen havde over 300 Medlemmer.

Bestyrelsen udskrev straks det første Aar Unionskampe mellem Foreningerne, som blev udkæmpet med stor Interesse fra alle Sider, ligeledes blev der udskrevet en Korrespondancekamp; i det hele taget begyndte der at røre sig et Skakliv rundt i hele Jylland, der gav et godt Haab for Unionen; dette skyldtes sikkert til Dels den jyske Presse med Jyllands-Posten som Unionens særlige Organ i Spidsen, der paa alle Maader støttede Unionen ved at optage Meddelelser fra denne.

Fra Juli 1904 udgav Unionen sit eget Maanedssblad under Navn af „Skakbladet“, redigeret af Sekretæren, Premierløjtnant *Kjærulff*, hvilket maatte synes at være det rene Galmandsværk, da Bladet kun skulde koste Kr. 1,16 med Postpenge for hele Aargangen, og Unionen kun havde godt 300 Medlemmer paa det Tidspunkt. Men Bestyrelsen vovede Forsøget, da den var klar over, at der maatte gøres noget ekstra for at vække Interessen. Forsøget lykkedes, det blev et udmærket Agitationsmiddel, og det varede ikke længe, før Forretningsføreren, Brygmester *Holm*, sendte det lille Blad ud over hele Verden, hvilket sikkert skyldtes, at det blandt sine Medarbejdere, særlig til Opgaverne, havde Folk som Pastor *J. Jespersen*, der lige til sin Død omfattede Skakbladet og Dansk Skak-Union med en levende Interesse, samt Dr. *Høeg*, Ingeniør *Hannemann*, Lærer *V. Holst* og flere andre kendte Skakmennesker. Bladet begyndte beskedent paa 4 Kvartersider, men allerede i Januar 1906 udkom det med 8 Kvartersider.

Efter det første Delegeretmøde i Aarhus 1904 kom der voldsomt Liv i Unionen. Klubber dukkede op overalt i Jylland, og Interessen for Skak voksede; det var, som dette ædle Spil havde slumret som Tornerose i sit Slot, og det kun skulde vækkes for at udfolde sig i hele sin Glans. Inden Nytaar 1905 var der 19 Foreninger i Unionen med over 500 Medlemmer, hvoraf 3 paa Fyen og en i Slagelse paa Sjælland, hvilke Foreninger havde ønsket sig optaget i Unionen til

Trods for, at de ikke tilhørte Jylland, og Skakbladet udgik nu i over 500 Eksemplarer.

Paa Unionens 2. Delegeretmøde i Randers den 20. August 1905 var næsten alle Unionens 22 Foreninger repræsenterede, og det viste sig da, at Skakbladet havde haft sin store Andel heri, og Interessen for Bladet var vokset saaledes, at det nu blev trykt i 1100 Eksemplarer. Paa dette Møde blev Lovene lavet om, fordi Unionen i sin daværende Form krævede andre Rammer at arbejde under. Da der fandtes 3 Foreninger paa Fyen og en paa Sjælland, blev Unionens Navn forandret til „Dansk Skak-Union“, og Bestyrelsen blev udvidet, idet cand. pharm. *Helweg Mikkelsen*, Odense, sattes ind som Repræsentant for Øerne. Det vedtoges desuden at inddele Landet i 4 Kredse, der indbyrdes skulde kæmpe om en Vandrepræmie (Vandreskjoldet) til Kr. 300,00, hvortil der som Gave allerede var indkommet betydelige Beløb. Paa dette Møde blev Pastor Jespersen, Svendborg, dengang en af Verdens betydeligste Problemforfattere, udnævnt til Dansk Skak-Unions første Æresmedlem.

Unionens 3. Delegeretmøde afholdtes i Viborg 1906, hvortil der var mødt 38 Delegerede, og Unionen havde da 650 Medlemmer. Til dette Møde mødte efter Ønske Overretssagfører *Koppel* fra København, der var Formand for „Nordisk Skakforbund“. Hr. Koppel udtalte overfor Unionsbestyrelsen, at han ikke forstod, at vi havde taget Navnet „Dansk Skak-Union“, hvilket efter hans Mening var ganske misvisende og uholdbart, da de københavnske Skakforeninger ikke var Medlemmer, og saa kunde det ikke være nogen dansk Skak-Union. Hertil svarede Bestyrelsen, at der godt kunde være en dansk Union uden Medlemmer i København, men at dette med Lethed kunde rettes, idet de københavnske Skakforeninger blot behøvede at indmelde sig, og at Unionen ansaa dette for det naturligste og vilde se det med den største Glæde. Men da Hr. Koppel bestemt holdt paa, at Unionen først maatte indmelde sig i Nordisk Skakforbund, før Københavnerne vilde gaa med, blev der ikke noget af det hele.

Af Landets 33 Skakforeninger var dengang de 26 Medlemmer af Dansk Skak-Union med ca. 800 Medlemmer, saa Unionen bar ikke sit Navn med Urette. Imidlertid begyndte der at gaa Hul paa Uviljen, idet Forvalter *R. Nielsen*, Industriforeningens Skakklubs skattede Formand, i Januar 1907 indmeldte sig og 5 andre af den københavnske Skakverdens fremragende Mænd i Dansk Skak-Union, og han udfoldede et stort Arbejde paa at faa alle de københavnske Skakforeninger indmeldt.

Paa Unionens 4. Delegeretmøde i Odense den 4. Oktober 1907, hvor de fleste af de 34 Foreninger var repræsenterede, var ogsaa som

Unionsmedlemmer Forvalter R. Nielsen og Prokurist *Albert Nielsen* mødt. Der blev ført en livlig Forhandling om Unionens Forhold til de københavnske Skakforeninger, og der blev enstemmigt vedtaget følgende Resolution:

„Idet Delegeretmødet opfordrer Bestyrelsen for Dansk Skak-Union til at fortsætte Forhandlingerne med de københavnske Skakforeninger og mulig Tilslutning til Nordisk Skakforbund, gaar man over til Dagsordenen“.

I Oktober Maaned havde Bestyrelsen Møde med Københavns Skakforenings Bestyrelse, og der blev da vedtaget at afholde en Skakkamp i København i Paasken 1908 med mindst 50 Spillere paa hver Side. Randers Skakforening havde paabegyndt en Korrespondancekamp med Studenterforeningens Skakklub, saa nu begyndte det at glide med Samarbejdet; den første Is var brudt mellem de stridende Parter til Gavn for Skaklivet i Danmark. Ved Skakkampen, der afholdtes i Industriforeningen i København den 17. April 1908, vandt Københavnerne med $37\frac{1}{2}$ Points mod $21\frac{1}{2}$. At de københavnske Spillere vandt, var en Selvfølge; men den haarde Modstand, som selv de stærkeste maatte kæmpe imod, indgød Respekt for Unionen, hvilket ogsaa blev udtalt ved det animerede Festmaaltid, Københavnerne gav Gæsterne. Isen var i stærkt Opbrud.

Fra Unionens 5. Delegeretmøde i Horsens den 6. September 1908 skal blot nævnes, at den havde 34 Skakforeninger som Medlemmer. Bestyrelsen blev udvidet med et 5. Medlem, som blev Bogbinder *Riis*, Roskilde. Skaklivet gik stadig fremad overalt i Landet, og den 6. Juni 1909 afholdtes der en Skakkamp mod 41 københavnske Spillere i Aarhus. Resultatet blev: 26 Partier til Københavnerne og 15 til Unionen.

Paa det 6. Delegeretmøde i Aalborg 1909 udtraadte Apotheker Mikkelsen af Bestyrelsen, og i hans Sted indvalgtes Ingeniør *Denver*, Aalborg, der samtidig overtog Redaktionen af Skakbladet.

St. Bededag 1910 afholdtes i Randers den 1. Enkeltmands-Turnering indenfor Dansk Skak-Union, hvor der spilledes om Mesterskabet i 2 Klasser, og til hvilken der havde meldt sig 7 Deltagere i første Klasse og 8 i anden. Unionens første Mester blev Inspektør *Kruse* af Aarhus.

Ved Delegeretmødet i Roskilde mistede Unionen sin udmærkede Sekretær og tidligere Redaktør af Skakbladet, Kaptajn *Kjærulff*, der havde været Unionen en enestaaende Støtte i dens otte Leveaar; i hans Sted valgtes Stadslæge *Thal Jansen*, Odense. Unionens 2. Enkeltmands-turnering afholdtes i Odense St. Bededag 1911, og „Store Bededags-turneringen“ er derefter gaaet ind som fast Led i Unionens Virkemidler; den skal afholdes hvert Aar.

Paa Delegetmødet i Esbjerg den 20. August 1911 udtraadte Brygmester Holm af Bestyrelsen, i hvilken han havde siddet som Kasserer og Forretningsfører siden Unionens Stiftelse. Ved en energisk, bestemt, men høflig Optræden overfor Foreningerne var det altid lykkedes ham at faa alle Kontingenter og Betalingen for Skakbladet ind rettidigt, saa Unionen havde klaret sig godt i de forløbne otte Aar. I hans Sted valgtes Trafikassistent *Kielberg*, Fredericia.

November 1911 blev et Vendepunkt i Dansk Skak-Unions Historie, idet Handels- og Kontoristforeningens Skakklub i København indmeldte sig i D. S. U. Det var den første københavnske Skakklub, der gjorde dette, og den ellers uigennemtrængelige Is var brudt.

I Aaret 1911—12 blev den første Kamp om Vandreskjoldet udkæmpet mellem Klubberne efter den ny Kredsinddeling, og det gik ganske godt; men Tilslutningen af Klubberne indenfor Kredsen var endnu for lille, det var, som om de vilde se det første Resultat. Ved Slutkampen i Odense blev Holstebro Vinder.

I Juli 1912 indmeldte Arbejdernes Læseselskab i København sig i D. S. U.; det var saaledes den anden københavnske Skakklub, der blev Medlem.

Den 23. Marts 1913 fandt en Skakkamp Sted i København mellem 28 Spillere fra D. S. U. og 28 fra Københavns og Industriforeningens Skakklubber; Københavnerne vandt med 17 Partier mod 11.

I Maj 1913 fremkom det første Forslag om at afholde en stadig tilbagevendende Kamp mellem de stærkeste Skakspillere fra København og D.S.U. om Danmarksmesterskabet; men dette blev opgivet, da Tiden ikke syntes moden hertil.

Den 9. Juni 1913 blev der i København dannet en Skakforening, „Caïssa“, der indmeldte sig i Unionen. Den skulde blive et Samlingssted for de københavnske Spillere, der vilde knytte sig til D. S. U. Formanden var cand. jur. *L. Hald*, og i Bestyrelsen sad Gross. *Albert Nielsen*, Lagerchef *H. Møller* og Fuldmægtig *A. Nissen*. Dette viste tydeligt, at der indenfor de københavnske Skakspillere ikke var Tilfredshed med, at de store københavnske Skakforeninger ikke vilde melde sig ind i Unionen.

Den 7. August døde D. S. U.s første Æresmedlem, Pastor *J. Jespersen* i Søllerød 66 Aar gammel; det var et stort Tab for Unionen og for Problemkunsten i det hele taget, da han var en af Verdens betydeligste Opgaveforfattere.

I December 1914 skete det store i D. S. U., at Københavns Skakforening indmeldte sig i Unionen, hvilket betød en Anerkendelse af D. S. U. som en Fællesrepræsentation for og det naturlige Bindeled mellem alle danske Skakforeninger; samtidig indtraadte *Johs. Giersing*,

København, i Unionens Bestyrelse som Kasserer i Stedet for Trafik-assistent Kielberg.

I 1915 afholdtes i Horsens Unionens 6. Enkeltmands-Turnering, hvor der for første Gang kæmpedes en Kamp mellem Unionens Mesterspillere og andre dertil kvalificerede Unionsmedlemmer. Der deltog 4 Spillere, nemlig Ingeniør *Finkelstein* og Overretssagfører *Giersing* af København, Købmand *Kier* af Aarhus og Bogholder *E. Knudsen* af Holstebro; Vinder blev Overretssagfører *Giersing*.

Paa Unionens 12. Delegeretmøde i København 1915 blev dens Love lavet om. Den vigtigste Forandring var den, at Bestyrelsen for Fremtiden kom til at bestaa af Kredsformændene og et Forretningsudvalg, hvilket sidste skulde bestaa af 3 Medlemmer valgt af Delegeretmødet; det første Forretningsudvalg kom til at bestaa af Adjunkt *Thoresen*, Randers, som Formand, Overretssagfører *Giersing*, København, som Kasserer og Bogbinder *Riis*, Roskilde, som Sekretær.

Paa det 15. Delegeretmøde i Holstebro 1918 blev Unionen paa Forslag af Overretssagfører *Giersing* indmeldt i „Nordisk Skakforbund“, og Unionen havde nu 50 Skakforeninger som Medlemmer med 1200 Spillere.

I Marts 1919 indmeldte Københavns største Skakforening „Industriforeningens Skakklub“ med 124 Medlemmer sig i Unionen, saa nu er snart alle betydelige Skakforeninger i Danmark Medlemmer af denne.

Paa Delegeretmødet i Næstved den 20. Juni 1919 udtraadte Bogbinder *Riis* af Bestyrelsen, i hvilken han havde siddet siden 1908, og hvor han havde gjort et stort Arbejde, særlig som en ganske fortræffelig Turneringsleder; dette blev et stort og beklageligt Savn for Unionen.

Til Bestyrelsen blev paa Delegeretmødet i Bogense 1920 Stationsforstander *R. Jørgensen* fra Rudkøbing valgt til Kasserer og Overretssagfører *Giersing* blev Turneringsleder og Sekretær. Unionen havde nu 70 Foreninger som Medlemmer med ca. 1700 Spillere.

Skakbladet havde i det forløbne Aar udskrevet en international Opgaveturnering, i hvilken der deltog 30 Opgaveforfattere fra alle Lande, og første Præmie vandtes af en ganske ung Randersmand *Knud Hannemann*, Student fra 1920.

Paa det 18. Delegeretmøde i Fredericia 1921 vedtoges Forretningsudvalgets Forslag i det væsentlige enslydende med et af Sagfører *Sidenius* tidligere fremsat Forslag til Deling af Kredse, som gik ud paa at samle Unionens Klubber i Amtskredse, der saa atter forenes i 4 Hovedkredse, hvor de 4 Hovedkredsformænd danner Unionens Bestyrelse sammen med den af Delegeretmødet valgte Formand og Kasserer. Til Formand valgtes Lektor *Thoresen* og til Kasserer Stationsforstander *Jørgensen*.

I Aaret 1922 indmeldte Studenterforeningens Skakklub sig i D.S.U., der saaledes nu rummer alle betydelige Skakforeninger i Danmark indenfor sine Rammer.

I April Maaned indmeldte Sønderborg og Haderslev Skakforeninger sig i D. S. U.; det var de første Skakforeninger syd for den gamle Grænse, der blev Medlemmer af Unionen.

Fra den 2. til 8. Juli afholdtes den første Mesterturnering indenfor D.S.U. i København, hvor der blev kæmpet om Danmarksmesterskabet; der deltog 8 Spillere, alle fra København, og Danmarksmester blev *E. Jacobsen*.

Paa det 19. Delegeretmøde, som afholdtes 1922 i Middelfart, nedlagde Lektor Thoresen sin Stilling som Unionens Formand, hvilken Post han havde beklædt lige siden Unionens Stiftelse i 1903, og som han havde røgtet paa en glimrende og heldig Maade; bl. a. gjorde han et energisk Arbejde for Oprettelsen af nye Skakklubber. Han blev enstemmigt valgt til Æresmedlem. I hans Sted valgtes Overrettsagfører Johs. Giersing til Formand og Stationsforstander Jørgensen genvalgtes til Kasserer. D. S. U. havde da 97 Foreninger med 2300 Medlemmer.

Den 14. Marts 1923 afholdtes den første Mesterturnering med fremmede Spillere i København, arrangeret af den nystiftede Klub, Industriforeningens Kampklub's energiske Formand Hr. *O. Rützou*. Der deltog 6 Spillere, nemlig *Nimzowitsch, Tartakower, Spielmann, Sämisch* samt *Jørgen Møller* og *E. Jacobsen* fra København. *Nimzowitsch* blev 1. Præmietager med 8 Points af 10 Partier. *Nimzowitsch* bosatte sig i Danmark til stor Gavn for dansk Skakspil.

Den 29. Marts 1923 døde den første Danmarksmester Egil Jacobsen; det var et sørgeligt Tab for D.S.U. og for Skakspillet i det hele taget; da han kun var 26 Aar, vilde han sikkert have bragt det vidt til Ære for Danmark.

I Oktober Maaned blev der paa Initiativ af Københavnskredsens Formand Hr. *I. O. Pedersen* og d'Hr. *Øjvind Larsen*, Maribo, og *Johs. Petersen*, Aalborg, afholdt Skakkamp mellem de københavnske Skakforeninger paa den ene Side og de øvrige Foreninger indenfor D.S.U. paa den anden Side med 50 Spillere fra hver Side. Københavnerne vandt med 62 Points mod 38.

Ved St. Bededagsturneringen i Randers 1924 deltog der 8 Spillere i Mesterklassen, hvor Købmand A. Kier af Aarhus blev Danmarksmester; det var første Gang dette Mesterskab blev vundet af en Spiller udenfor København.

Fra den 11. til 23. August 1924 afholdtes i København Skakturering i Nordisk Skakforbund. Vinder i Mesterklassen blev *Nimzowitsch*; i første Klasse vandt *Johs. Petersen* fra Aalborg efter en spændende Kamp med Nordmanden G. Christensen det nordiske Mesterskab.

Den 1. Oktober overtog cand. jur. *S. Kinch* Redaktionen af Skakbladet efter Adjunkt *Weilbach*, der havde redigeret Bladet gennem 10 Aar og i denne Tid gjort et stort og udmærket Arbejde.

Paa Delegeretmødet i Middelfart den 16. November 1924 drejede Diskussionen sig væsentlig om et af Brygmester Olaf Holm, Horsens, fremført Forslag at lade Skakbladet blive obligatorisk Medlemsblad for samtlige Foreninger indenfor D. S. U. Abonnementet kunde da nedsættes fra Kr. 4,00 til Kr. 2,50 pr. Aar, og der vilde endda blive et pænt Overskud.

Holm meddelte, at han vilde stille bestemt Forslag herom paa næste Delegeretmøde. Formanden, Hr. Overretssagfører Giersing, meddelte, at Bestyrelsen havde vedtaget at indmelde Danmark i „Verdens Skak Unionen“, saa snart Sverrig og Norge indmeldte sig.

Det 21. Delegeretmøde afholdtes i Aarhus 1925, paa hvilket Holm stillede ovenomtalte Forslag om Skakbladet som obligatorisk Medlemsblad paa Dagsordenen, hvilket var det vigtigste Forhandlingsemne. Efter en meget livlig Diskussion vedtoges Forslaget med et knebent Flertal. Ved Enkeltmands-Turneringen blev *Erik Andersen*, København, Danmarksmeester.

Paa Foranledning af 6 københavnske og 4 Provins-Skakklubber blev der indkaldt til ekstraordinært Delegeretmøde i Aarhus den 20. September 1925, hvor Dagsordenen var: „Ophævelse af den paa Delegeretmødet den 10. Maj vedtagne Beslutning om Skakbladet som obligatorisk Medlemsblad, samt Forslag til Dækning af Unionens eventuelle Gæld ved Ekstrakontingent“.

Efter en livlig Diskussion vedtoges den af de 10 Skakforeninger foreslaaede Dagsorden, dog med følgende Tilføjelse, foreslaaet af „Studenteforeningens Skakklub“s Formand, Hr. I. O. Pedersen: „Delegeretmødet nedsætter et Udvalg paa 4 Medlemmer med Opgave at undersøge Mulighederne for en Forhøjelse af Skakbladets Annonceindtægter, Ændring af dets Forretningsførelse m. a. Udvalget stiller derom, saavidt muligt før den 1. November d.A., Forslag til Unionens Bestyrelse“.

Efter at det nedsatte 4 Mands Udvalg havde holdt 2 Møder i København, blev der Enighed om et Forslag, som gik ud paa en Ordning, efter hvilket Skakbladet fra 1. Januar 1926 udgaar som Medlemsblad til alle Unionens Medlemmer.

Paa et ekstraordinært Delegeretmøde i København den 22. November vedtoges Udvalgets Forslag.

Fra Nytaar nedlagde Formanden, Hr. Overretssagfører Giersing, sin Formandsstilling efter længere Tids Sygdom og traadte ud af Bestyrelsen, hvor han havde haft Sæde siden 1914. Han turde nemlig

ikke paatage sig det store Arbejde, som Forandringen med Skakbladet m. m. havde foraarsaget. Han havde i sin Bestyrelsestid særlig virket for Unionens Indtræden i Nordisk Skakforbund og Verdens Skak-Unionen.

Det 22. ordinære Delegeretmøde afholdtes 1926 i Sønderborg, hvor Tilslutningen var meget stor. Bestyrelsens Forslag om at fastsætte Kontingentet til 50 Øre pr. Kvartal vedtoges.

Til Formand valgtes den konstituerede Formand, cand. phil. I. O. Pedersen, og til Kasserer valgtes Vekselerer *Lauridsen* i Stedet for Stationsforstander Jørgensen, der havde bedt sig fri.

Ved den samtidig stedfundne Enkeltmands-Turnering skete det mærkelige, at i Kampen om Danmarksmesterskabet kom Erik Andersen, København, Øjvind Larsen, Maribo, og A. Kier, Aarhus, til at staa lige; ved en Omkamp senere mellem Ø. Larsen og E. Andersen blev Erik Andersen Danmarksmester for anden Gang.

Det 23. ordinære Delegeretmøde afholdtes i Vordingborg 1927, hvor det vigtigste Forslag var det af Bestyrelsen udarbejdede Forslag til nye Love, der vedtoges.

Som det fremgaar af disse Love, blev Styrelsen nu i betydelig Grad decentraliseret, idet Unionen deltes i 7 Hovedkredse, der hver især fik udstrakt Selvstyre og derved det fulde Ansvar for Skaklivet i hver sin Kreds.

Bestyrelsen bestaar for Fremtiden af de 7 Hovedkredsformænd samt Unionsformanden, Unionskassereren og en Sekretær, hvilke 3 vælges af Delegeretmødet.

Da cand. phil. I. O. Pedersen ikke ønskede at genvælges til Formand, blev Direktør *G. A. K. Nielsen* fra Sønderborg valgt, og til Unionskasserer valgtes Kommunalærer *O. L. E. Pedersen*.

Ved Enkeltmands-Turneringen blev Erik Andersen Danmarksmester for 3. Gang.

I Aaret 1927 er der foregaaet en Begivenhed i D. S. U., som vil komme til at staa som en Mærkepæl indenfor Unionen, og det er Deltagelsen i Landsholdturneringen i London fra 18. til 30. Juli 1927, hvor vi deltog som Medlem af Verdens Skakforbundet.

Danmark var repræsenteret ved Dr. *Krause*, *Norman-Hansen*, *Erik Andersen* og *Karl Ruben*, hvilke 4 Spillere vandt 10 Kampe, spillede 3 remis og kun tabte 2, det smukkeste Resultat af alle; dersom Slutresultatet var blevet afgjort efter Antallet af vundne Kampe, var Danmark blevet Nr. 1; men da det blev beregnet efter Pointsantal blev vi kun Nr. 2 efter Ungarn, som vi endda besejrede med 3 Partier mod 1.

Dette var et overordentlig smukt Resultat, og vi kan være stolte af, at Danmark var repræsenteret af disse 4 Herrer; de vil ikke

blive glemt indenfor D.S.U., og særlig vil Norman-Hansen blive mindet, da han delte 1. og 2. Præmien med Sir Thomas fra England.

Matchen mellem københavnske Skakspillere og Niederelbischer Schachbund den 26. Februar maa ogsaa nævnes. København vandt med $6\frac{1}{2}$ Points mod $5\frac{1}{2}$.

O. H.

Besøg hos Lektor Thoresen.

I det smukke, historiske Sorø bor nu Dansk Skak-Unions Æresmedlem og Formand gennem de første 19 Aar af Unionens Liv, Lektor *Valdemar Thoresen*. Paa et Besøg i Sorø har vi en Samtale med ham, og vi træffer ham, trods Alderen, som en stadig lige interesseret Dyrker af det ædle Skakspil og som den bærende Kraft i Sorø Skakklub, som han har stiftet.

Vi beder Lektor Thoresen fortælle „*Skakbladet*“s Læsere om Unionens første Tid.

— Ja, de to første, jeg sad i Bestyrelse med, var Brygmester *Holm*, Horsens, og Kaptajn *Kjærulff* fra Viborg. De fik rigtig Fart i det og var mig to udmærkede Hjælpere, eller rettere: Det var mig, der var deres Hjælper! Det var Brygmester *Holm*, der fik Idéen til Unionens Dannelse og var primus motor. Vi lagde særlig Vægt paa den „ekspansive“ Bevægelse, Missionen, og der stiftedes en Mængde Klubber i Jylland. Snart kom ogsaa Fyn med, hvor der i Odense var en udmærket dygtig og interesseret Mand, Apoteker *Helweg-Mikkelsen*.

— Hvilke var den Gang de førende Skakklubber og deres mest fremtrædende Mænd?

— I Unionens første Tid var der særlig i Aalborg en Række gode og meget interesserede Spillere, Oberstløjtnant *Gyde-Jørgensen*, Oberstløjtnant *Tjeld* og hans Kone, Ingeniør *Buch* og Tandlæge *Grand*, en meget ivrig Unionsven. Og ikke at glemme: Ingeniør *Denver*, en Tid Redaktør af *Skakbladet* og den, paa hvis Initiativ Bladet fik et mere anseligt Udseende med den smukke Forside med Caïssas Billede. Og saa var der i Aalborg det Særsyn, at Klubben blandt sine Med-

Valdemar Thoresen,
Æresmedlem i Dansk Skak-Union,
Formand 1903—1922.

lemmer talte adskillige Damer. Thi da det efter Sigende rygtedes i Byen, at et Par Damer, der var i Klubben, var blevet forlovet, meldte der sig flere Damer ind!

Ogsaa i Randers var der en Række interesserede Spillere, Ingeniør *H. Hannemann*, en Tid Redaktør af „Skakbladet“ og Fader til Problemforfatteren *Knud Hannemann*, Fabrikant *Damgaard*, som den Gang var Gaardejer i Nærheden af Hadsten og dør stiftede en Klub, og Bankdirektør *Staugaard*, en ivrig Unionsven. I Viborg var de ledende Mænd Kaptajn *Kjærulff*, Amtsforvalter *Bang* og Herredsfoged *Bruhn*. Det var *Kjærulff*, der stiftede „Skakbladet“, som han udgav paa egen Risiko, før det gik over til Unionen. I Lemvig var der den meget interesserede Skolebestyrer *Zeuthen* og den dygtige Spiller, senere Folketingsmand, *Hagbarth Berg*. Blandt Horsens-Spillerne var først og fremmest Adjunkt *Weilbach*, som ved Unionens Stiftelse var Formand for Horsens Skakforening og senere gennem 10 Aar Skakbladets udmærkede Redaktør.

Blandt dem, der gjorde et stort Organisationsarbejde, var Sagfører *Sidenius* i Grenaa. Han stiftede mange nye Klubber, og det var det af ham udarbejdede Forslag til Kredsinddeling, som gennemførtes, og som endnu i alt væsentligt er Grundlaget for Unionens Organisation. En udmærket, værdifuld Støtte for „Skakbladet“ var Problemforfatteren, Pastor *Jespersen* i Svendborg. Paa Delegeretmødet i Randers i 1905 udnævntes han til Æresmedlem; det var Dansk Skak-Unions første Handling, efter at Unionen havde antaget dette Navn. Endelig skal nævnes afdøde Bogbinder *Riis* i Roskilde, som var en dygtig Spiller og meget ihærdig i Organisationen. Ja — der kunde og burde sikkert nævnes mange flere!

— Hvori har Deres største Glæde ved Arbejdet for Dansk Skak-Union bestaaet?

— Det har været Glæden over Fremgangen og den Interesse, der voksede frem for Sagen, dette, at se Skakspillet bane sig Vej blandt andre mindre værdifulde Forlystelser. Saadanne Træk, der viste dette, har altid glædet mig, som f. Eks. da en Gaardmand fra Randers-Egnen en Dag kom op til mig og bad mig om at hjælpe ham til at ordne en Turnering. „Naar vi kommer sammen“, sagde han, „skal vi jo altid have fat i Kortene, men nu vil vi i Stedet for spille Skak, saa behøver vi ikke at spille om Penge“. Skakken har efter min Opfattelse *moralsk* Betydning. Jeg har herom tidt skændtes med *Giersing*, som ikke lagde samme Vægt som jeg paa den ekspansive Bevægelse.

— Hvorledes ser De paa Udviklingen, som den nu foregaar?

— Man interesserer sig for meget for den sportslige Side af Spillet. Man skal ikke spille udelukkende for at vinde, men for Glædens

Skyld, som Skakken skænker sine Dyrkere! Unionen skulde holde sig noget borte fra dette og i hvert Fald overlade den sportsmæssige Dyrkelse af Spillet til de enkelte Sammenslutninger, som lægger Vægt herpaa. Jeg kan saaledes godt forstaa og sympatisere med, at København lægger Vægt paa dette. — Men lad os nu hellere faa os et Parti Skak! — —

Og Lektor Thoresen kastede sig med ungdommelig Glæde ind i det Spil, for hvis Udbredelse han gennem de mange Aar har ofret sit store og uegennyttige Arbejde.

I. O.

Københavns Skakforening.

AT tænke sig, at Dansk Skak-Union er blevet 25 Aar gammel, og Københavns Skakforening fylder i Aar 63. Den kunde altsaa være Fader til Unionen, men er den det? Nej, det kan man ikke sige, snarere tværtimod. Og dog, uden Betydning har Skakforeningen ikke været for Unionens Opstaaen. Lad os se lidt paa Skakforholdene i Danmark, forinden Unionen blev til.

Københavns Skakforening var jo oprindelig og i mange Aar den eneste Skakforening i Danmark. Den havde haft sin ejendommelige Guldalderperiode i 70erne og Begyndelsen af 80erne, i den gamle hyggelige Tid, da Nordisk Skaktidende udkom, dette Tidsskrift, som til alle Tider vil staa som Paradigmaet for, hvorledes et Skakblad skal være. Det var en Tid med store Navne, *From* og *S. A. Sørensen*, *Govert* og *Vilh. Nielsen* og mange andre, og det var Folk, som med glødende Begejstring ydede deres Indsats, saavel i det praktiske Spil som paa Teoriens dengang kun lidet opdyrkede Mark. Men Spillets Dyrkere var ikke mange i Tal, altfor faa til at holde Bladet oppe; det maatte gaa ind, og dermed indtraadte paany Stagnation og Tilbagegang i Dansk Skakliv. Den lille Stue i Industriforeningens Lokaler, hvor der hver Torsdag Aften samledes fra en halv til en hel Snes Spillere, var alt, hvad der dengang fandtes af Skakforeningsliv i Danmark. Og i 1894 var Medlemstallet i Foreningen sunket til 33 Medlemmer. Men nye store Navne var der trods alt kommet til. *Rosendahl* og *Sommerfeldt*, *Krause* og *Jørgen Møller* var baade dygtige, begejstrede og initiativrige. De indsaa, at de maatte have et Organ, der kunde samle Skakspillerne, og desuden maatte de have et Sted, hvor de kunde finde Afløb for alt, hvad de havde paa Hjerte, og saaledes stiftedes i 1895 Tidsskrift for Skak, som oprindelig blev udgivet af Københavns Skakforening. Hermed begyndte en ny Æra i dansk Skaklivs Historie, og Udviklingen gik hurtigt for sig. Svenskerne kom med. Brødrene *Collijn* traadte frem paa Arenaen, og offervillige og initiativrige, som de var, udrettede de overordentlig meget for Skaklivet baade i Danmark og Sverige. Turneringerne i Stockholm 1897 og

Jørgen Møller.

i København 1899 afholdtes, og Nordisk Skakforbund stiftedes. Og det følgende Aar var Skakmesteren *Mieses* paa Besøg her i København. Det var en Begivenhed for de Tider. Begrebet „Skakmester“ var ganske ukendt i Danmark, og vi saa med den største Ærbødighed op til de fremmede Skakkoryfæer, hvis Spilledygtighed og navnlig Spilleteknik jo rigtignok ogsaa stod betydelig over, hvad vi kunde og var vant til. Disse Begivenheder førte noget andet med sig, som de danske Skakspillere sandelig ikke var forvænt med, ja, vel næppe engang ønskede, men som var af den største Betydning for Udviklingen, nemlig Omtalen i Dagspressen. Skakspillet blev revet ud af den Ubemærkethed, hvori det hidtil havde levet sit Liv, Skakspillerne afbildedes i Bladene, og der fandtes indgaaende Referater af Kampene. Det var noget helt nyt. Jeg husker, at en af disse Artikler har Overskriften: „Mændene, som leger med Brikker“. Det er klart, at al denne Reklame maatte virke. Københavns Skakforenings Medlems-tal steg omtrent til de Halvandet hundrede, og nye Skakforeninger stiftedes, saaledes i 1901 Industriforeningens Skakklub, der et Aar efter ligeledes havde over 100 Medlemmer, og Studenterforeningens Skakklub. Hele denne lykkelige Udvikling af Skaklivet havde saaledes sit Udspring i det Initiativ, som var taget af Københavns Skakforening i Midten af Halvfemserne. Saaledes laa Forholdene, da Unionen stiftedes i 1903. Var dette nu ogsaa en Følge af den hele Udvikling? Baade ja og nej. I de Aar havde der fundet en tilsvarende stærk Udvikling Sted indenfor Skaklivet i Provinsen, og denne Udvikling var en ganske naturlig Følge af Udviklingen i København. Men selve Sammenslutningen i en Union havde Københavnerne selvfølgelig intet at gøre med. Ellers var det vel allerede dengang blevet en Union for hele Landet. Det var en lille Kreds af energiske og interesserede Mænd i Jylland, som fik lavet denne Sammenslutning.

Nej, Københavns Skakforening er ikke Fader til Unionen, og den har heller ikke staaet Fadder til den. Den var ikke engang bedt med til Daabshøjtidelighederne. Først 3 Aar efter strakte Unionen Haanden ud efter København, og Frieriet blev vel ikke afslaaet, men man kunde ikke enes om Betingelserne, og hver af Parterne blev derfor ved at leve sit Liv for sig. Hvorledes Unionen voksede sig stor og stærk, vil sikkert andre fortælle om, saa her skal kun dvæles ved Københavns Skakforening og Skaklivet i København. I det følgende Tiaar førte Foreningen en blomstrende Tilværelse, *Rosendahl*, som havde været en glimrende Formand, var ganske vist afgaaet ved Døden; men *Sommerfeldt* og senere *Krarp* var traadt i hans Sted, og mange af de ældre Spillere levede endnu og dannede en fast Kærne til Støtte for Foreningen. Medlemmer af Foreningen deltog i de nordiske Turneringer og ligeledes i de internationale Turneringer, som Brødrene Collijn arrangerede i 1906 og 1912. De Mestre, som deltog her, besøgte København paa Gennemrejse, og andre Mestre kom herop paa Indbydelse og gav Prøver paa deres Kunst og Dygtighed. Senere begyndte de hvert Aar tilbagevendende Paaskematcher med Svenskerne, som baade var fornøjelige og instruktive, og i 1910 afholdt Foreningen sin første Match med „niederelbische“, den første Kamp af den Art mellem Danmark og Tyskland. Vi tabte Matchen, og det samme gjaldt den næste Match, som 2 Aar efter afholdtes i Kiel. Men det var alligevel en stor Begivenhed, at vi saaledes kunde tage Kampen op med vore sydlige Naboer. Og saa kom Krigen, og hermed blev saavel disse Kampe som Paaskematcherne for lang Tid afbrudt.

Med Dansk Skak-Union var det imidlertid kommet til en Overenskomst. Den ydre Foranledning var, at en Kreds af Foreningens Medlemmer, der var utilfredse med, at Foreningen ikke var Medlem af Unionen, var traadt ud og havde dannet en ny Forening ved Navn „Caïssa“ og havde meldt denne ind i Unionen. Der kom nu Forhandlinger i Stand med Unionen, og ved gensidig Imødekommenhed naaedes til

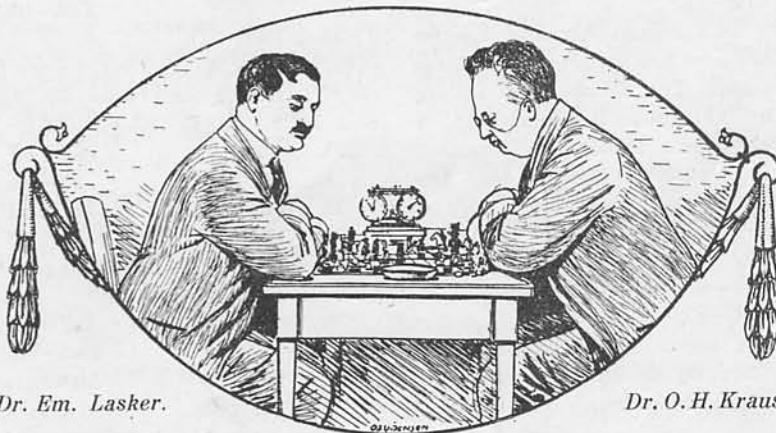
et for begge Parter gunstigt Resultat. Københavns Skakforening meldte sig ind i Unionen, og de andre københavnske Skakforeninger fulgte dens Eksempel.

Der kom nu nogle Tilbagegangsaaer for Foreningen. Af de gamle, store Navne var nogle døde, og andre havde trukket sig tilbage fra aktiv Deltagelse. Der oprettedes mange nye Skakklubber i København, og den gamle Forening fik efterhaanden vanskeligt ved at klare sig overfor de mange Specialklubber, som drog dens dygtigste Spillere til sig. Københavns Skakforening kunde derfor ikke længere spille den fremtrædende Rolle, som den tidligere havde gjort, da den var den eneste Forening i København eller i hvert Fald den, der husede alle de dygtigste Spillere. Den havde heller ikke længere Krav paa at spille den Rolle, som ganske naturlig gik over til Københavnskredsen, eller som den nu hedder, Københavns Skakunion.

Har Københavns Skakforening saaledes haft nogen Tilbagegang, har selve Skaklivet i København derimod haft en mægtig Fremgang. Talrige unge, dygtige Spillere er vokset frem, og det Spillere, der føler sig kaldet til at tage det op med den hele Verden, og som aabenbart ogsaa har Evne dertil. Resultatet i London ifjor og Kampen i dette Foraar med „niederelbische“ viser dette med al Tydelighed.

Men den gamle Forening lever stadig sit stille og rolige Liv. Den har den Mission at opfylde at være en Forening, hvor enhver kan blive Medlem uden at være knyttet til nogen anden Forening, og den er stadig det Sted, som fremmede Spillere søger til, naar de kommer i Besøg i København. Og den stræber efter at blive ved at være det, som den altid har været, et stille og roligt Tilflugtssted for dem, der ønsker at dyrke det Spil, som vi alle elsker, under hyggelige og kammeratlige Forhold.

Johs. Giersing.

Dr. Em. Lasker.

Dr. O. H. Krause.

Udvalgte Partier gennem 25 Aar.

Spansk Parti

Spillet i den internationale Turnering i Stockholm 1906.

S. O. Swensson. J. Giersing.

	Hvid.	Sort.
1.	e2—e4	e7—e5
2.	Sg1—f3	Sb8—c6
3.	Lf1—b5	a7—a6
4.	Lb5—a4	Sg8—f6
5.	0—0	Lf8—e7
6.	Sb1—c3	b7—b5
7.	La4—b3	d7—d6
8.	d2—d3	Sc6—a5
9.	Sc3—e2	

I Betragtning kom 9. h3, efterfulgt af Tel for at hindre Befrielsesforsøget d6—d5.

9.		Sa5×b3
10.	a2×b3	0—0

Sort kan ikke spille d5 paa Grund af 11. e×d5, D×d5, 12. Sc3 etc.

11.	Se2—g3	Tf8—e8
12.	c2—c4?	

Der er kun nogen Mening i dette Træk, naar Sort har spillet c7—c5, fordi Hvid da med Tel, efterfulgt af Sf1 og Se3 varigt kan besætte Punktet d5. I den foreliggende Stilling er Trækket direkte daarligt, fordi Sort nu faar Angreb med c7—c6 og d6—d5.

12.		c7—c6
13.	h2—h3	Lc8—b7
14.	Sg3—f5	Lc7—f8
15.	Sf3—h2	

Man ser, at Hvid ikke følger nogen bestemt Plan, og derfor taber han Partiet. 15. Lg5 var bedre.

15.		d6—d5
16.	f2—f3	Lb7—c8
17.	Sf5—g3	h7—h6
18.	Lc1—e3	Lc8—e6
19.	Dd1—c2	d5—d4
20.	Le3—c1	

Hvid taber hermed endnu et Tempo. Løberen burde være gaaet til d2.

20.		Sf6—d7
21.	f3—f4	f7—f6

22.	f4—f5	Le6—f7
23.	Lc1—d2	b5×c4
24.	b3×c4	Dd8—b8
25.	Tf1—b1	Lf8—b4!

Sort spiller hele Partiet med fin Positionsofattelse.

26.	Ld2×b4	Db8×b4
27.	Ta1—a4	Db4—b6
28.	Tb1—a1?	

Bedre var 28. b4 efterfulgt af Ta4—a1.

28.		Sd7—c5
29.	Ta4—a3	Te8—b8
30.	Ta1—b1	Db6—b4

Sort er nu i Stand til at hindre b4.

31.	Sg3—e2	Tb8—b6
32.	Se2—c1	

Hvid truer nu med at erobre den fjendtlige Dronning ved Sa2. Sort finder dog en smuk Parade.

32.		Ta8—b8
33.	Ta3—a2	

Hvis Hvid spiller Sa2, følger D×a3! etc. I Betragtning kom 33. Ta3—a1, Sb3, 34. S×b3, D×b3, 35. Dd2.

33.		a6—a5
34.	Sh2—f3	a5—a4
35.	Tb1—a1	Sc5—b3
36.	Ta1—b1	

Naturligvis ikke 36. T×a4 paa Grund af S×a1.

36.		Lf7—h5
37.	g2—g4	Lh5—e8
38.	Ta2—a3	Sb3×c1
39.	Tb1×c1	

Hermed er Hvid fortabt. Med 39. T×a4 var Partiet derimod efter al Sandsynlighed blevet remis. Der kunde bl. a. følge: 39. T×a4, Se2†, 40. Kf2, D×b2, 41. T×b2, T×b2, 42. D×e2, T×e2†, 43. K×e2, Tb2†, 44. Sd2.

39.		c6—c5!
40.	Ta3—a2	

Dr. Tarrasch skrev i sin Tid om denne Stilling i Berliner Lokal-Anzeigers Skak-

spalte: »Sort førte Spillet til Gevinst paa følgende overraskende, overordentlig smukke og helt igennem mesterlige Maade«.

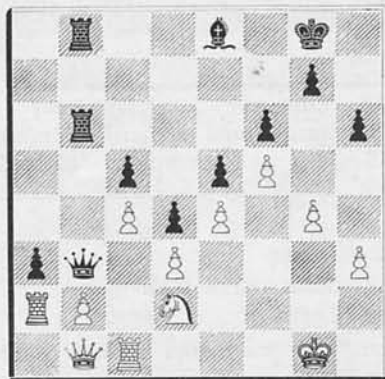
40. Db4—b3

41. Dc2—b1

Efter Dronningafbytning mister Hvid enten b- eller d-Bonden.

41. a4—a3

42. Sf3—d2

Stilling efter Hvids 42. Træk.

42. Db3×b2!!

En prægtig Slutkombination, som levende erindrer om det berømte Matchparti mellem Tschigorin og Tarrasch.

43. Ta2×b2 Tb6×b2

44. Db1—a1 a3—a2!

45. Sd2—f3

Gaar Springereren til f1, følger La4, efterfulgt af Lc2.

45. Tb2—e2!

Ikke f. Eks. Tb1 paa Grund af D×a2.

46. Sf3—e1 Lc8—a4

Nu er Dronning og Taarn pat, Sort har ganske vist kun et Taarn og a-Bonden for Dronningen, men Hvid er dog aldeles fortabt.

47. Se1—c2

Hvid vil bytte Springereren med Bonden paa a2, men derved bliver hans Konge ubeskyttet mod de sorte Officerers Angreb. Et langt sværere Problem havde Sort haft at løse, hvis Hvid havde gjort adventende Træk, saasom at flytte Springereren til f3 eller Kongetræk. Følgende Fortsættelse: 47. Sf3, Tb8—b2, 48. Se1, Tb2—d2, 49. Kf1, Th2, 50. Kg1, Th2—f2 havde da ført til Pat-sætning af alle de hvide Officerer, en Stilling af overordentlig Skønhed, i hvilken Hvid, efter at have opbrugt sine Bondetræk, maa ofre en Officer, hvorefter Sort vinder uden Vanskelighed.

47. La4×c2!

48. Da1×a2 Lc2×d3

49. Da2—a7

Bedre var vel Da4 for efter Tb2 at holde remis ved evig Skak. Der var da fulgt L×e4 og Sort vinder enten med Kh7, efterfulgt af Tb2, eller ved Fremrykning med d-Bonden.

49. Tb8—b2

Opgivet.

Sort gør mat i senest 5 Træk.

(Noter af Schlechter i Tidsskrift för Schach.)

Italiensk Parti.

Spillet i den internationale Turnering i Stockholm 1912.

J. Gierring.

Dr. Olland.

Hvid.

Sort.

1. e2—e4

e7—e5

2. Sg1—f3

Sb8—c6

3. Lf1—c4

Lf8—c5

4. c2—c3

Sg8—f6

5. d2—d4

e5×d4

6. c3×d4

Lc5—b4†

7. Sb1—c3

Sf6×e4

8. 0—0

Se4×c3

Paa L×c3 følger det Møller'ske Angreb med d4—d5.

9. b2×c3 d7—d5

10. c3×b4 d5×c4

11. Tf1—e1† Sc6—e7

12. Dd1—e2 Lc8—e6

13. Sf3—g5 Le6—d5?

Et slemt Fejltræk. Det rigtige Træk var Dd7.

14. b4—b5! Ke8—d7

Hvid truede med det fuldstændigt afgørende Træk La3. Sort forsøger at flygte med sin Konge, men dette strander paa det paafølgende Kavalleriangreb.

15. Sg5×f7! Ld5×f7

16. De2—g4† Kd7—e8

Kongen maa gaa tilbage. Paa Kd6 var fulgt mat i 4 Træk ved 17. Lf4† etc.

17. Lc1—a3 Dd8—d5

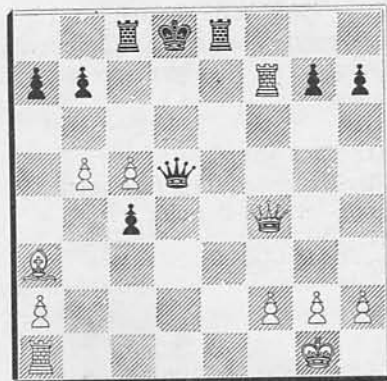
Der findes ingen Redning.

18. Te1×e7† Ke8—d8

19. Dg4—f4 Ta8—c8

20. Te7×f7 c7—c5

21. d4×c5 Th8—e8

22. Df4—g5†! Opgivet.

Sort burde med et Smil have ladet Hvid fuldbyrde den smukke Matsættelse ved 22. D×g5, 23. Td1†, Dd2, 24. Td2†.

Uregelmæssigt Parti.

Spillet i den nordiske Turnering i København 1916.

Dr. Krause. G. Nyholm.

Hvid. Sort.

1. d2—d4 Sg8—f6

2. c2—c4 d7—d6

3. Sb1—c3 Sb8—d7

4. Lc1—g5 c7—c6

5. Sg1—f3 Dd8—a5

6. Dd1—c2 g7—g6

Her burde være spillet e7—e5.

7. e2—e3 Lf8—g7

8. Lf1—d3 0—0

Det hastede ikke med 0—0, selv nu var e7—e5 at foretrække.

9. h2—h4! e7—e5

10. 0—0—0 b7—b5

Herpaa kan Hvid naturligvis vinde en Bonde; men Dr. Krause har større Planer.

11. h4—h5 b5×c4

12. Ld3×c4 e5—e4

13. h5×g6! d6—d5

Slaar Sort Springerer, følger 14. g×f7†, T×f7 (Kh8?), 15. T×h7†, S×h7, 16. Th1 o.s.v.) 15. L×f7†, K×f7, 16. L×f6, S×f6, 17. g×f3 og Sort har 2 Løbere for Taarn, men en yderst slet Stilling. Med Teksttrækket mener Sort at vinde en Officer uden alt for stor Risiko. Hvid har imidlertid en overraskende Fortsættelse.

14. Sf3—e5 Sd7×e5

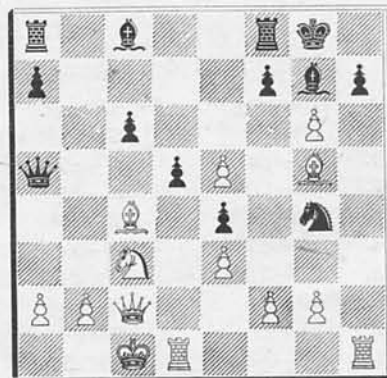
Kan det være saa farligt at slaa Løberen?

Paa dette Spørgsmaal giver følgende Varianter Svaret:

Altsaa 14. —, d×c4, 15. S×c6!, D×g5, 16. Se7†, Kh8, 17. S×e4, Da5, 18. Sd6!!, f×g (der truede g×f efterfulgt af Sg6†), 19. T×h7†!, S×h7 (K×h7, 20. D×g6†, Kh8, 21. Th1 o. s. v.), 20. S×g6†, Kg8, 21. D×c4† og Mat i 2 Træk.

Noget bedre er 17. —, D×g2, 18. Td—g1, D×g1, 19. T×g1, f×g6, hvorpaa Sort har 2 Løbere og Taarn for Dronningen.

15. d4×e5 Sf6—g4

16. Td1×d5!!
 Dette glimrende Offer slaar Sorts
 Stilling helt i Stykker.

16. c6×d5
 17. Sc3×d5 h7—h6
 18. Dc2×e4!

Slaar Sort nu paa f2, følger Mat i 4
 Træk (19. Se7†, Kh8, 20. T×h6†!, L×h6,
 21. Lf6†, Lg7, 22. Dh4†).

18. Lg7×e5

Nu følger en hurtig Afslutning.

19. g6×f7† Kg8—g7
 20. Lg5—h6† Kg7×f7
 21. De4—h7† Kf7—e6
 22. Dh7—e7† Ke6—f5
 23. Lc4—d3†

Et af Dr. Krause i storslaet Stil
 spillet Parti. (Noterne af G. Nyholm i
 »Collijns Lärobok«).

Spansk Parti.

Spillet i Mesterturneringen i Gøteborg 1920.

J. Møller. *Selesnieff.*

Hvid. Sort.

1. e2—e4 e7—e5
 2. Sg1—f3 Sb8—c6
 3. Lf1—b5 a7—a6
 4. Lb5—a4 Sg8—f6
 5. Sb1—c3 b7—b5
 6. La4—b3 Lf8—e7
 7. 0—0 0—0
 8. Lb3—d5 Lc8—b7

Her kan ogsaa spilles 3. —. b4.

9. Ld5×c6 Lb7×c6

Det er bedre at slaa med Bonden.

Paa 10. S×e5 følger b4, og paa 10. d3
 staar Sort godt efter Sd7 og c5.

10. Sf3×e5 Lc6×e4
 11. Sc3×e4 Sf6×e4
 12. Tf1—e1 Se4—f6
 13. d2—d4 Sf6—d5

Sort er allerede i Forlegenhed for
 gode Træk. Det valgte Træk giver
 Hvids Dronning Lejlighed til virknings-
 fuldt at trænge ind i Sorts Stilling.

14. Dd1—f3! c7—c6
 15. Df3—f5 Ta8—a7
 16. a2—a4 f7—f6
 17. Se5—d3 b5—b4
 18. Sd3—f4 Sd5×f4
 19. Lc1×f4 Tf8—f7
 20. Te1—e3 g7—g6
 21. Df5—d3

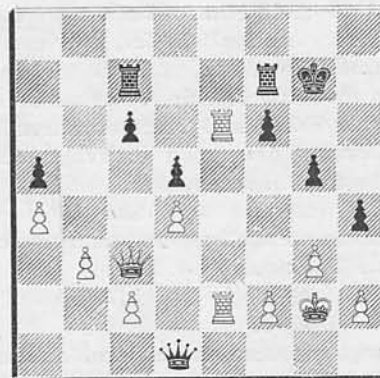
Resultatet af Hvids vel gennemtænkte
 kraftige Spilføring er iøjnefaldende.
 Sorts Stilling udviser Svækkelser over
 hele Linien.

21. Dd8—a5

22. Ta1—e1 Le7—f8
 23. Te3—e8 Kg8—g7
 24. Dd3—e3 g6—g5
 25. De3—g3 Da5—f5
 26. Lf4—d6 Lf8×d6
 27. Dg3×d6 Df5—f4

D×c2 gaar ikke an paa Grund af
 28. g3 med Truslen Tel—e7.

28. Dd6×b4 d7—d5
 29. Db4—c5 Ta7—b7
 30. b2—b3 Tb7—c7
 31. Te8—e6 Df4—d2
 32. g2—g3 a6—a5
 33. Tel—e2 Dd2—d1†
 34. Kgl—g2 h7—h5
 35. Dc5—c3 h5—h4

Stilling efter Sorts 35. Træk.

36. f2—f3! g5—g4
 Hvid truede med at vinde Dronnin-
 gen ved Tel.
 37. f3×g4 h4×g3

38. h2×g3

En hurtigere Afgørelse kunde Hvid hidføre ved 38. D×g3. Paa D×d4 kunde nemlig følge g5!, hvorefter Sort hurtigt maa strække Gevær.

38. Tc7—c8

39. Dc3—d2

Hvid tager kraftige Forholdsregler mod Truslen Th8.

39. Dd1×d2

40. Te2×d2 Tf7—b7

41. Td2—f2 c6—c5

42. d4×c5 Tc8×c5

43. Te6×f6 Tc5×c2

44. Te6—f7†! Tb7×f7

45. Tf2×c2 Tf7—d7

46. Tc2—c5 Kg7—f6

47. Tc5×a5 Kf6—e5

48. Ta5—b5 Ke5—e4

49. Kg2—f2 Ke4—d3

50. a4—a5 Kd3—c2

51. a5—a7 d5—d4

52. Tb5—b7 Td7—d6

53. a6—a7 Td6—f6†

54. Kf2—g2 Tf6—a6

55. b3—b4 d4—d3

56. Tb7—c7† Kc2—b3

57. Kg2—f2 Kb3×b4

58. g3—g4 Ta6—a1

59. Kf2—e3 Opgivet.

Caro-Kann.

Spillet i Mesterturneringen i Göteborg, August 1920.

J. Møller. Nimzowitsch.

Hvid. Sort.

1. e2—e4 c7—c6

2. d2—d4 d7—d5

3. Sb1—c3 d5×e4

4. Sc3×e4 Sg8—f6

5. Se4×f6†

Aljechin foretrækker 5. Sg3. Der kunde da følge 5. —, e5. 6. Sf3, e×d4, 7. S×d4.

5. g7×f6

I 1928 vilde Nimzowitsch have fortsat bedre med e7×f6 for, i Overensstemmelse med det af ham selv indførte moderne Princip, at beherske de centrale Felter med Officererne fremfor at besætte dem med et svagt eller uvirksomt Bondecentrum.

6. c2—c3 Sb8—d7

For omstændeligt! Det naturlige og bedste Træk var 6. —. Lf5.

7. Lf1—d3 Sd7—b6

8. Sg1—e2

Langt stærkere end en skablonmæssig Udvikling af Springerens til f3.

8. Lc8—g4

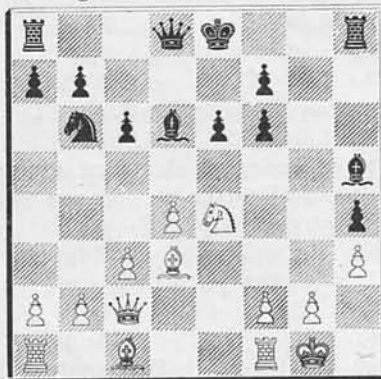
9. 0—0 e7—e6

10. Dd1—c2 Lf8—d6

11. Se2—g3 h7—h5

12. h2—h3 h5—h4

13. Sg3—e4 Lg4—h5

Stilling efter Sorts 13. Træk.

14. g2—g4!!

Hertil skriver Rubinstein i Kongresbogen: »Ser risikabelt ud; men dette fine Træk er den stærkeste Fortsættelse for Hvid. h-Bonden bliver senere en stærk Fribonde og f-Linien aabnes for Taarnet. Sort kan intet udrette herimod«.

14. h4×g3 e. p.

15. f2×g3 Sb6—d5

Muligvis var Le7 stærkere.

16. Se4×d6† Dd8×d6

17. Lc1—f4 Sd5×f4

18. Tf1×f4 0—0—0

19. Dc2—f2 Td8—g8

Simplere var f5.

20. Ta1—e1	Lh5—g6
21. Ld3—f1	a7—a6
22. Lf1—g2	Lg6—d3?

f5 var nødvendigt.

23. Te1—e3	Ld3—g6
24. Tf4×f6	Kc8—d7
25. Tf6—f4	Kd7—c8
26. b2—b4	Tg8—d8
27. a2—a4	a6—a5

Et interessant Forsøg paa at komme til Modspil, der dog strander paa Hvids korrekte Spilføring.

28. b4×a5	Th8—h5
29. a5—a6!	Th5—a5

30. a6×b7†	Kc8×b7
31. Te3—e1	Kb7—c7
32. h3—h4!	

Frugten af Hvids fine 14. Træk — Fribonden paa h-Linien — begynder at røre paa sig og hidfører en hurtig Afgørelse.

32.	Ta5×a4
33. g3—g4	f7—f5

Sort har intet Forsvar mod h5.

34. h4—h5	Lg6—f7
35. g4×f5	e6×f5
36. Tf4×f5	Lf7—c4
37. Tf5—f6	Opgivet.

Hollandsk Parti.

Spillet den 4. Marts 1923 i den internationale Mesterturnering i København.

Egil Jacobsen. Jørgen Møller.

Hvid.	Sort.
1. d2—d4	f7—f5
2. c2—c4	Sg8—f6
3. e2—e3	d7—d6

Spilles meget sjældent, da det fører til trykket Spil for Sort. Teorien mener, at heller ikke den sædvanlige Udviklingsmaade med e6 og b6 giver Sort fuldt ud lige Spil. Turneringsstatistiken viser imidlertid det modsatte Resultat.

4. Sg1—f3	Sb8—c6
5. d4—d5	Sc6—b8
6. Lf1—d3	g7—g6
7. Sb1—c3	e7—e5
8. e3—e4	f5—f4
9. h2—h3	Lf8—g7
10. Lc1—d2	

Sort har gode Angrebschancer paa Kongefløjen, hvad der dog ikke kan opveje Hvids Overvægt i Centrum og paa Dronningefløjen. Hvid følger den rette strategiske Plan, som bestaar i at spille b4 eg c5. Hertil er Teksttrækket en nødvendig Forberedelse, da 10. b4 vilde forstyrres af 10. —, a5.

10.	0—0
-----	-----

Her burde Sort spille a5 og Sa6 for at krydse Hvids Plan.

11. b2—b4	c7—c6
-----------	-------

12. Dd1—b3	Kg8—h8
13. Ta1—c1	Lc8—d7
14. 0—0	Dd8—e7
15. Tf1—e1	Sf6—h5
16. d5×c6	Sb8×c6
17. Sc3—d5	De7—d8
18. Ld2—c3	g6—g5
19. b4—b5	Sc6—d4

Efter Se7 bryder Hvid igennem med

20. c5.	
20. Lc3×d4	e5×d4
21. c4—c5	d6×c5
22. Tc1×c5	b7—b6
23. Tc5—c1	g5—g4
24. h3×g4	Ld7×g4
25. Ld3—b1	Ta8—c8
26. Db3—d3	Dd8—d7

Sort kan ikke holde Bonden ved

26. L×f3, da Hvid saa ved 27. e5! faar et uimodstaaeligt Modangreb.

27. Sf3×d4	Lg7×d4
------------	--------

Tvungent, da der ellers følger e5.

28. Dd3×d4†	Sh5—g7
-------------	--------

Hvid har Gevinststilling og fører Partiet til Sejr med fuldendt Teknik.

29. Tc1×c8	Dd7×c8
30. Sd5—f6	f4—f3
31. e4—e5	Lg4—f5
32. Lb1×f5	Dc8×f5
33. Dd4—e4	f3×g2

34. De4×f5	Sg7×f5	42. Ke4—d5	Sd6×b5
35. Kg1×g2	Kh8—g7	43. Sf6×h7†	Kf8—f7
36. Te1—d1	Tf8—f7	44. e5—e6†!	Kf7—g6
37. Kg2—f3	Tf7—e7	45. Kd5—e5!	Te7×h7
Hvid truede 38. Tg1†.		46. f4—f5†	Kg6—g7
38. Kf3—e4	Sf5—h6	47. f5—f6†	Kg7—g8
39. Td1—g1†	Kg7—f8	48. Th1×h7	Kg8×h7
40. Tg1—h1	Sh6—f7	49. e6—e7	Opgivet.
41. f2—f4	Sf7—d6†		

Kongeindisk Angreb.

Spillet i Turneringen om Danmarksmesterskabet i August 1923.

Egil Hansen. Erik Andersen.

Hvid. Sort.

1. Sg1—f3	Sg8—f6
2. g2—g3	d7—d5
3. Lf1—g2	Lc8—g4
4. Sf3—e5	c7—c6
5. d2—d4	

Bedre havde sandsynligvis 5. S×L, S×S, 6. e4! været.

5. h7—h5!
6. c2—c3

I denne Aabning spilles næsten altid c4, hvilket sikkert havde været at foretrække for Teksttrækket.

6. Sb8—d7	
7. Dd1—b3	Dd8—b6
8. Lc1—e3	

Hvids Udviklingssystem tager for lang Tid.

8. Db6—a6
Sort tager nu Initiativet.

9. Db3—c2	Sd7×e5
10. d4×e5	Sf6—d7
11. h2—h3	Lg4—e6
12. f2—f4	g7—g6
13. Le3—f2	Le6—f5
14. e2—e4	d5×e4
15. Lg2×e4	e7—e6
16. Le4×f5?	

Hvid lægger herved Grunden til sit Nederlag. Han kan ikke i Længden taale den aabne g-Linie mod det svage Punkt g3.

16. g6×f5!	
17. Dc2—e2	Da6—a5

Sort undviger klogeligt Dronningafbytning.

18. Sb1—d2	0—0—0

19. Sd2—f3 Lf8—c5
Svækker Punktet g3 yderligere ved at fremtvinge Afbytning af den vigtige Dækningsløber.

20. Lf2×c5	Sd7×c5
21. b2—b4?	

Hvid blotter sig fuldstændigt.

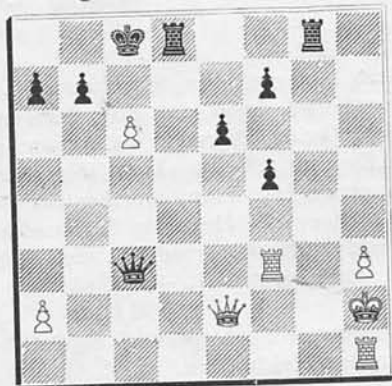
21. Sc5—d3†	
22. Ke1—f1	Da5—a3
23. Kf1—g2	Da3×c3
24. b4—b5	Th8—g8
25. Kg2—h2	h5—h4

Erik Andersen fører Angrebet meget kraftigt.

26. Tal—g1	h4×g3
27. Tg1×g3	Sd3×f4
28. De2—f2	Sf4—d3
29. Df2—e2	Sd3×e5!
30. b5×c6	

Paa 30. D×e5 følger — D×e5, 31. S×e5, Td2†!

30. Se5×f3†
31. Tg3×f3

Stilling efter Hvids 31. Træk.

31. Td8—d2!
Selvfølgelig tilintetgørende.
Endnu morsommere vilde 31. —,
De5†!! dog have været. Sort vilde
derved have opnaaet en Matsætning

ganske analog med den i Partiet Gier-
sing Olland.

Forøvrigt var ogsaa 31. —, D×T
straks afgørende.

32. Opgivet.

Firspringerspil.

Spillet i den nordiske Turnering i København 1924.

<i>E. Carlén.</i>	<i>Johs. Petersen.</i>
Hvid.	Sort.
1. e2—e4	e7—e5
2. Sg1—f3	Sb8—c6
3. Sb1—c3	Sg8—f6
4. Lf1—b5	d7—d6
Sort vælger Steinitz' Forsvar.	
5. d2—d4	e5×d4
6. Sf3×d4	Lc8—d7
7. 0—0	Sc6×d4
8. Dd1×d4	Lf8—e7
9. b2—b3	0—0
10. Lc1—b2	c7—c6
11. Lb5—e2	Dd8—c7
12. Ta1—d1	Tf8—d8
13. h2—h3	

En unødvendig Svækkelse af Konge-
fløjen.

13. b7—b6

Rettet mod f2—f4.

14. f2—f4?

Herefter er Hvid fortabt.

14. d6—d5!

15. b3—b4 d5×e4

16. Dd4—e5

Paa 16. S×e4 følger Lf5 med Officers-
gevinst.

16. Dc7×e5

17. f4×e5 Sf6—d5

18. Sc3×d5 c6×d5

19. Td1×d5 Ld7—e6
Sorts Løbere virker i Resten af Partiet
med dæmonisk Kraft.

20. Td5×d8 Ta8×d8

21. a2—a3

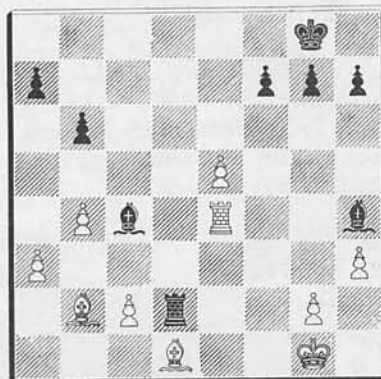
Hvid søger at bevare den materielle
Ligevægt.

21. Td8—d2

22. Le2—d1 Le6—c4

23. Tf1—e1 Le7—h4

24. Te1×e4

Stilling efter Hvids 24. Træk.

24. Lh4—g3!

25. Ld1—h5 Lc4—d5

26. Opgivet.

Dronningbondespil.

Spillet i den 2. Triangelmatch November 1925—Juli 1926.

<i>Oslo.</i>	<i>København.</i>
I.O.Pedersen og I.E.W.Gemzøe.	
1. Sg1—f3	d7—d5
2. d2—d4	c7—c5
3. c2—c4	c5×d4

4. c4×d5 Sg8—f6

5. Sf3×d4

Dr. Krause anser D×d4 for det rig-
tige.

5. Dd8×d5

6. Sb1—c3 Dd5—a5
7. Sd4—b3 Da5—h5

Det almindelige er Dc7; men efter Lg5, efterfulgt af Ta1—c1, faar Sort et ret vanskeligt Spil. Tekstrækket er anbefalet af Dr. Krause.

8. Dd1—d3 e7—e5
9. Sc3—b5

Collijn anbefaler e2—e4; men efter Dr. Krause kommer Sort dog ogsaa herpaa til at staa bedst, nemlig ved: Lb4 10. Le2, Dg6 11. 0—0, 0—0 12. f3, Sc6.

9. Sb8—a6
10. Sb5—d6† Lf8×d6
11. Dd3×d6 Le8—e6

Ved den med Hvids 9. Træk indledede Afbytningskombination har Hvid opnaaet foreløbig at hindre Sorts Rokade, at beherske de sorte Felter og at svække Sorts Dronningfløj. Disse Fordele opvejes imidlertid rigeligt at Sorts store Udviklingsforspring.

12. Sb3—c5

Paa e4, Td8, Lb5†, Ld7, L×a6 vilde følge Lc6, Le2, D×e2, K×e2, Lb5† efterfulgt af T×D med Fordel for Sort.

Tekstrækket forstørrer begge Parters forskelligartede Fordele.

12. Sa6×c5

Paa Td8 følger naturligvis S×e6, T×d6, S×g7†.

13. Dd6×c5 Ta8—d8

Stillingen er meget mærkelig. Hvid har kun udviklet Dronningen, medens

Sort har udviklet en Centrumsbonde og 4 Officerer.

Disse er dog ikke saaledes placerede, at et Angreb straks kan indledes; men Sort maa foreløbig søge at omsætte sit Udviklingsforspring i positionelle Fordele. Herved faar Hvid, der i Aabningen havde opnaaet visse positionelle Fordele paa Bekostning af Udviklingen, Lejlighed til at udvikle sine Løbere og ved 0—0 sikre sin Stilling. Spillet udliges herved omtrent helt. Dog tror vi, Sort har Fordel, men denne er vanskelig at udnytte.

14. g2—g3

b2—b3 ser stærkt ud, men stranded paa Sf6—g4. truende med S×h2, efterfulgt af Sf3†.

14. Sf6—e4

Udjævner Spillet, men hvorledes skal Sort ellers fortsætte. Hverken Td5, Da3 eller Ld5, f3, e4, Lg2 fører til noget.

15. Dc5×a7

0—0

16. Lf1—g2

Se4—d6

17. 0—0

Dh5×e2

18. Da7—e3

De2—h5

19. Lg2—f3

Efter Dg5 havde Sort næppe bedre end De2, og Hvid kunde da have opnaaet remis ved Trækgentagelse. Meningen med Tekstrækket er at tvinge Sorts Dronning til f5, og derved hindre Springeren i at besætte dette Felt.

19. Dh5—f5

20. b2—b3

Tf8—e8

21. Lc1—b2

Paa La3 kunde følge Sc4, b×c. Td3.

21. f7—f6

22. Tf1—d1?

Det er endnu ikke givet, hvorledes Hvids Taarne bør placeres. Lg2 var derfor bedre.

22. e5—e4

23. Lf3—g2

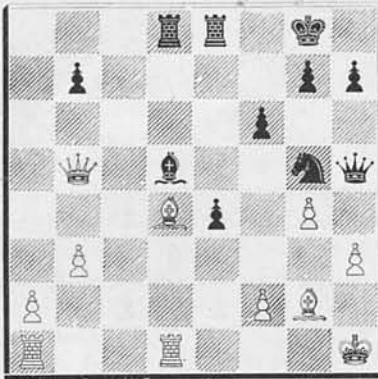
Le6—d5

24. De3—b6

Hvid har intet fuldt tilfredsstillende Forsvar mod Angrebet Sd6—f7—g5 og forsøger derfor et Modangreb paa d-Linien. Sorts e-Bonde bliver imidlertid

herved fri, og det er interessant at se, hvilken afgørende Rolle, dette spiller i Resten af Partiet.

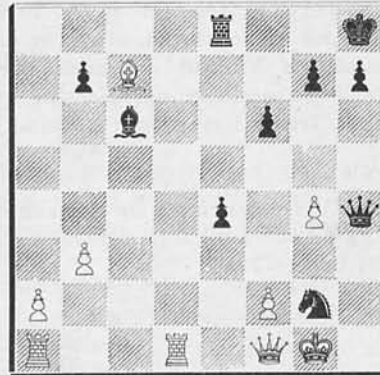
24.		Sd6-f7
25.	Db6-b5	Sf7-g5
26.	Lb2-d4	Sh5-f3†
27.	Kg1-h1	
- L×S var Hvids sidste Chance.
27.		Df5-h5
28.	h2-h3	Sf3-g5
29.	g3-g4	

29.		Dh5-h4!!
- Et elegant og afgørende Taarnoffer.
30.	Ld4-b6	Sg5×h3
31.	Lb6×d8	Sh3-f4†
32.	Kh1-g1	Ld5-c6
33.	Db5-c4†	

Paa Df5 vilde følge S×g2, Dh5, e3, D×D, S×D, f×e, T×e og Sort vinder g-Bonden og dermed Slutspillet. Paa 33. Df1 følger D×g4, 34. Lc7 (tvungent) Lb5, 35. f3, Sh3†, 36. Kh2, Dh5, 37. De1, e×f og Sort vinder.

33.		Kg8-h8
34.	Ld8-c7	Sf4×g2
35.	Dc4-f1	

35.		Sg2-f4!
- e4-e3, f3, e2, D×g2, e×d1, (D)† vilde give Sort Fordel, men ikke sikker Gevinst.

36.	Lc7×f4	Dh4×g4†
37.	Df1-g2	

Paa Lf4-g3 havde Sort følgende elegante Fortsættelse: e3, Td6, e2, De1, Lf3, Td3, Dh5, T×f3, D×f3, Db4, h5, Te1, Te4, D×b7, f5 (forhindrer Db7-c8†-h3), og Hvid har intet Forsvar.

37.		Dg4×f4
38.	Dg2-g3	Df4-h6
39.	b3-b4	
- Paa De3 følger Dg6†, Kf1, f5, Ke1! Dg4, Dg3, Dh5, De3, Dh4 og f-Bondens Fremrykning kan ikke forhindres.
39.		Dh6-h5
40.	Td1-c1?	

Noget bedre var a2-a4. Sort kunde da ikke straks slaa a-Bonden, da Tc1 saa vilde føre til Fordel for Hvid, men ved først at spille e3 kunde Sort bevare sin overlegne Stilling.

40.		e4-e3
41.	f2×e3	h7-h6!
- Opgivet; thi Sort truer nu baade med Te8-e5-g5 og Te8-d8-d2.

Fransk Parti.

Spillet i Match den 9. April 1926.

J. Giersing.
Hvid.

1.	e2-e4
2.	Dd1-e2

A. Kier.
Sort.
e7-e6

Dette Træk, der giver Partiet en særegen Karakter, er indført af Tschigorin og navnlig kendt fra dennes Match mod Dr. Tarrasch. I den nyeste Mester-

praxis benyttes Trækket af Dr. Tartakower, der siger derom, at det er den dybsindigste Variant i Fransk Parti. I danske Turneringer har Giersing ofte anvendt Trækket med godt Resultat.

2. c7—c5
3. f2—f4

Dette Træk anbefaler Dr. Tartakower i »Hypermodernen Schachpartie« som Hvids bedste Træk.

3. Sb8—c6
4. Sg1—f3 Lf8—e7
5. g2—g3 d7—d5
6. d2—d3 Sg8—f6
7. e4—e5

Her skulde Hvid hellere fortsætte sin Udvikling med Lg2.

7. Sf6—g4!

Et udmærket Træk! Springeren over herfra et generende Pres paa den hvide Stilling. Vil Hvid fordrive den med 8. Lh3, følger h5, og efter 8. h3, Sh6 truer Springeren med at vende frygtelig tilbage over f5. Spiller Hvid 9. g4 for at hindre dette, ødelægges hans Rokade efter 9. —, Sd4.

8. Sb1—c3 h7—h5
9. a2—a3? g7—g6
10. Lf1—g2 Sc6—d4
11. Sf3×d4 c5×d4
12. Sc3—d1 Sg4—h6
13. Lc1—d2 Dd8—b6
14. b2—b4

Svækker Bondestillingen. Men Hvid er allerede totalt overspillet og har ingen god Fortsættelse. Han har store Vanskeligheder ved at faa Dronningefløjen udviklet, og paa Kongefløjen er hans Spil sat aldeles fast, medens Sort dér har stærke Angrebschancer.

14. Sh6—f5
15. Lg2—h3 Lc8—d7
16. Lh3×f5 e6×f5
17. 0—0 h5—h4

Godt nok. Naturligere var dog g6×f5.

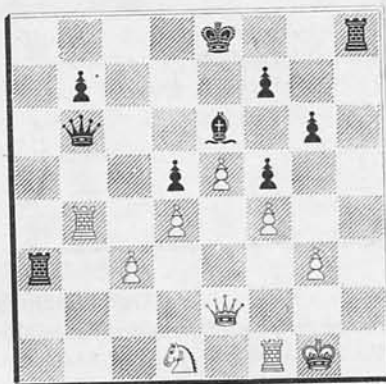
18. Ld2—e1 Ld7—e6
19. Le1—f2 h4×g3
20. h2×g3 a7—a5!
21. c2—c3 a5×b4
22. Lf2×d4 Le7—c5
23. Ld4×c5 Db6×c5†
24. d3—d4 Dc5—b6!
25. Ta1—b1

Paa 25. Db2 kunde følge Da6!, 26. c×b4, Th1†, 27. K×h1, D×f1†, 28. Kh2, Ke7 og vinder eller 25. Db2, Da6, 26. D×b4, Th1†, 27. K×h1, D×f1†, 28. Kh2, 0—0—0 og vinder.

25. Ta8×a3

26. Tb1×b4

Paa 26. Db2 kan Sort fortsætte med Ta4.

Stilling efter Hvids 26. Træk.

26. Db6×b4!

Et elegant Dronningeofer.

27. c3×b4 Ta3×g3†
28. De2—g2 Th8—h3!

Taarnet trænger straks ind i Hvids Spil, hvilket ikke var muligt efter 28.

—, T×g2†.

29. Tf1—f3 Tg3×f3
30. Dg2—c2 Tf3×f4
31. Dc2—a4† Ke8—f8
32. Da4—a5 Th3—g3†
33. Kg1—h2 Tf4—g4
Opgivet.

Fransk Parti.

Spillet i Bykampen Malmø—København den 26. September 1926.

Erik Andersen. *Håkansson.*
Hvid. Sort.

1.	e2—e4	e7—e6
2.	d2—d4	d7—d5
3.	e4×d5	e6×d5
4.	Sg1—f3	Lf8—d6
5.	Sb1—c3	Sg8—e7
6.	Lf1—d3	Lc8—g4
7.	Sc3—b5?	Sb8—c6
8.	Sb5×d6†	Dd8×d6

Takket være Hvids forfejlede Springer­manøvre har Sort faaet et Udvik­lingsforspring.

9.	c2—c3	Lg4—h5

Naturligere vilde 9. — 0—0, efterfulgt af Udnyttelse af e-Linien have været. Meningen med Trækket er, hvis Hvid rokerer kort, at angribe med 0—0—0 og g7—g5—g4.

10.	Ld3—e2	0—0
11.	0—0	Ta8—e8
12.	Sf3—g5	Lh5×e2
13.	Dd1×e2	h7—h6
14.	Sg5—h3!	Se7—g6
15.	De2—d3	f7—f5
16.	Lc1—d2	f5—f4
17.	f2—f3	

Hvid maa forhindre f4—f3.

17.		Kg8—h8

Her bød der sig en Lejlighed for Sort til at frigøre sine Figurer fra Dæk­ningen af f-Bonden, nemlig 17. —, Sh4 efterfulgt af g5. Spiller Hvid 18. S×f4, T×f4, 19. L×f4, D×f4 har Sort to Sprin­gere mod Taarn og Bonde og tillige Angreb. 20. g3 besvarer Sort virknings­fuldt med Te3!

18.	Tf1—e1	a7—a6

Sort synes at glemme, at den frem­skudtef-Bonde forpligter til Aggressivitet.

19.	Te1—e2	Te8×e2
20.	Dd3×e2	Tf8—f7
21.	Tal—e1	Tf7—e7
22.	De2—d1	Te7×e1

23.	Dd1×e1

Efter Taarnafbytningen er Sorts f-Bonde meget svag; alle Sorts Figurer er nødvendige til dens Dækning.

23.		Sc6—d8
- Hvid truede nemlig med Dc1.

24.	Del—e8†	Kh8—h7

25.	Kg1—f1	Sd8—e6

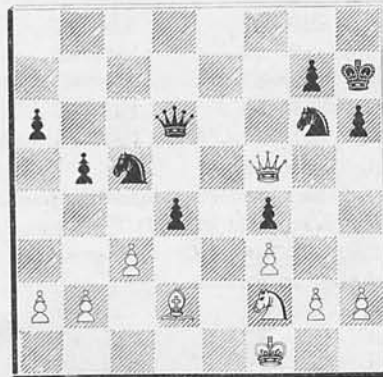
26.	Sh3—f2	c7—c5

Sort skulde hellere tilstræbe Dron­ningafbytning ved De7.

27.	d4×c5	Se6×c5

28.	De8—f7	b7—b5

29.	Df7—f5!	d5—d4

Stilling efter Sorts 29. Træk.

30.	h2—h4!

Meningen med Hvids Dronning­manøvre viser sig nu med al ønskelig Tydelighed. Der truer h5 med Officers­gevinst.

30.		d4×c3

Sort kommer kun af Asken i Ilden.

31.	Ld2×c3

Hvid truer nemlig nu med at vinde en Officer baade ved h5 og ved Lb4.

31.		Dd6—f8

32.	Df5—c2!

Opretholder begge Truslerne.

32.		Opgivet.

Albins Modgambit.

Spillet i den internationale Holdturnering i London 23. Juli 1927.

A. Muffang, H. Norman-Hansen,

Frankrig.

Danmark.

	Hvid.	Sort.
1.	d2—d4	d7—d5
2.	c2—c4	e7—e5

Muffang er Elev af den nuværende Verdensmester, og Sort vilde derfor undgaa de sædvanlige Varianter af Dronninggambit, som hans Modstander formentlig kendte godt.

3.	d4×e5	d5—d4
4.	Sg1—f3	Sb8—c6
5.	g2—g3	f7—f6
6.	e5×f6	Sg8×f6
7.	Lf1—g2	Lc8—g4
8.	0—0	Dd8—d7
9.	Sb1—d2	Lf8—e7
10.	a2—a3	a7—a5
11.	b2—b3	0—0
12.	Lc1—b2	Ta8—d8
13.	Ta1—a2	Le7—c5
14.	Dd1—c1	

Hvid har spillet temmelig passivt, og Sort har faaet et godt Tryk paa den fjendtlige Stilling. Dronningtrækket er vanskeligt at forstaa.

14.		Tf8—e8
15.	Tf1—e1	Te8—e7
16.	Lb2—a1	Td8—e8
17.	Kg1—f1	Dd7—f5
18.	Sf3—g1?	

For at spille Sd2—f3 med uangribelig Stilling. Men det var altfor farligt blot et Øjeblik at aabne Linjerne f5—f2 og g4—e2. Sort kan i denne Stilling vinde Partiet med 18. —, d4—d3, 19. Sd2—f3, (eneste Træk) d3×e2†, 20. Ta2×e2, Te7×e2, 21. Te1×e2, Te8×e2, 22. Kf1×e2, Df5—e4†, 23. Ke2—f1, De4—d3†, 24. Kf1—e1, Sf6—e4. Ejendommeligt nok er den af Sort valgte Fortsættelse langt svagere.

18.		Lg4×e2†
19.	Sg1×e2	d4—d3

Sort overvejede den interessante Variant: 19. —, Te7×e2, 20. Te1×e2, Te8×e2,

21. Kf1×e2, d4—d3†, 22. Ke2—d1, Df5×f2.

I denne kritiske Stilling har Hvid en skjult Redning, nemlig: 23. Sd2—f1!, Df2×a2, 24. Dc1—b2!, Da2×a3!, 25. Db2×a3, Lc5×a3, 26. La1×f6, g7×f6, 27. Lg2×c6, b7×c6, 28. Kd1—d2 og Sort kan ikke vinde.

20.	Sd2—f3	d3×e2†
21.	Ta2×e2	Te7×e2
22.	Te1×e2	Te8×e2
23.	Kf1×e2	Df5—e4†
24.	Ke2—f1	De4—D3†
25.	Kf1—g1	

En betydningsfuld Forskel fra den ovenfor omtalte Gevinstvariant: Kongen kan gaa til g1 i Stedet for e1. Sort lader sig forlede til at spille videre paa Angreb. Med det prosaiske 25. Dd3×b3 kunde han endnu vinde Partiet.

25.		Sf6—e4
26.	Sf3—e5!	Se4×f2?

I denne Stilling var det vanskeligt at finde en effektiv Fortsættelse. Bedst var 26. —, Lc5×f2†, 27. Kg1—h1; derimod fører 26. —, Sc6×e5, 27. La1×e5, Se4×f2, 28. Lg2—d5†, Kg8—h8, 29. Kg1—g2 ikke til noget. Springertrækket gendrives ved Hvids følgende Træk.

27. Lg2—d5† Kg8—h8

Det eneste Træk. Sort kan ikke slaa Løberen paa Grund af 27. —, Dd3×d5, 28. c4×d5, Sf2—d3†, 29. Dc1×c5 og 26. —, Kg8—f8 besvares med Dc1—f4†.

28.	Se5—f7†	Kh8—g8
29.	Sf7—e5†	Kg8—h8

Her tilbød Sort — i god Tro — Remis og Hvid modtog Tilbudet. Hvid kunde dog let vinde ved 30. Se5—f7†, Kh8—g8, 31. Sf7—g5†, Kh8—g8, 32. La1×g7†, Kh8×g7, 33. Sg5—e6†, Kg7—h8, 34. Se6×c5, Dd3—d4, 35. Sc5—e6 og vinder. Ingen af Spillerne saa denne Variant — maaske fordi de ikke havde overvundet de psykologiske Følger af Sorts stærke Angreb for et Par Træk siden.

Dronninggambit.

Spillet i Københavnmesterskabsturneringen 3. April 1928.

V. Klausen. H. Norman-Hansen.

	Hvid.	Sort.
1.	d2-d4	d7-d5
2.	c2-c4	e7-e6
3.	Sg1-f3	Sg8-f6
4.	Lc1-g5	Lf8-e7
5.	e2-e3	Sb8-d7
6.	Sb1-d2	

For eventuelt at slaa igen med Springeren paa c4. Men Trækket er dog svagere end det naturlige Sb1-c3, da Sort nu undgaar alle Bekymringer med Bonden paa d5.

6.	0-0	
7.	Lf1-d3	b7-b6
8.	c4xd5	e6xd5
9.	0-0	Lc8-b7
10.	Ta1-c1	c7-c5
11.	Lg5-f4	Tf8-e8
12.	Dd1-a4	

Rigtigt var 12. d4xc5, b6xc5 med hængende Bønder, som forresten godt kunde blive ubehagelige for Hvid. Men det vilde dog blive et Spil med Chance mod Chance. Nu truer Sort med at faa en mobil Bondemajoritet paa Dronningfløjen, og som Modspil herimod maa Hvid forsøge et vanskeligt Angreb paa den sorte Kongefløj.

12.	c5-c4	
13.	Ld3-f5	a7-a6
14.	Sf3-e5	b6-b5
15.	Da4-c2	g7-g6
16.	Lf5-h3	

Offeret paa g6 er naturligvis utilstrækkeligt.

16. Sd7xe5!

17. d4xe5 Sf6-h5

18. Lf4-h6

Der truedes med d5-d4, et Træk, som ogsaa vilde være fulgt paa 18. Sd2-f3.

18. d5-d4

19. e3xd4 Dd8xd4

20. e5-e6 Sh5-f4

Fremtvinger Afbytning af en Løber og Afklaring af Stillingen. Sort beholder en stærk Stilling i Centrum og behersker vigtige Diagonaler med sine to Løbere Hvid har ingen Udsigt til at kunne udnytte Sorts aabne Kongestilling.

21. e6xf7+ Kg8xf7

22. Lh6xf4 Dd4xf4

23. Tf1-e1

Bedre, men ikke tilfredsstillende var g2-g3, Df4-d4, 24. Lh3-g2, Lb7xg2, 25. Kg1xg2, Le7-f6!

23. Le7-c5

24. Kg1-h1

Paa 24. Sd2-f1 følger Lb7-e4, 25. Dc2-d2, Df4xd2, 26. Sf1xd2, Le4-d3 truende Lb4 eller d4.

24. Ta8-d8

25. Sd2-f1 Df4xf2

26. Dc2xf2 Lc5xf2

27. Te1xe8 Td8xe8

28. a2-a4 Te8-e2

29. a4xb5 a6xb5

30. b2-b3 c4xb3

Opgivet.

Siciliansk Parti.

Spillet i Københavnmesterskabsturneringen 7. April 1928.

H. Norman-Hansen. J. Enevoldsen.

	Hvid.	Sort.
1.	e2-e4	c7-c5
2.	Sg1-f3	e7-e6
3.	d2-d4	c5xd4
4.	Sf3xd4	Sg8-f6
5.	Sb1-c3	d7-d6
6.	Lf1-d3	

I denne moderne Variant af Siciliansk spilles Løberen i Reglen til e2. Sort skulde nu spille 6. Sb8-d7 truende Sd7-c5, hvad Hvid maaske bedst parrer med 7. Sd4-b3.

6. Sb8-c6

7. Lc1-e3 Lf8-e7

8. 0-0 0-0

9. Kg1—h1

Hvid maa forberede et Angreb paa Kongefløjen, ellers faar Sort Spil paa c-Linjen med c4 som Forpostpunkt.

9. Sc6—e5

Det viser sig, at dette Træk var forhastet. Det skulde forberedes med a7—

10. Ld3—e2 Dd8—c7

11. f2—f4

Nu kan Sort ikke spille 11. Se5—c4 paa Grund af 12. Sd4—b5. F. Eks. 12. —, Sc4×e3, 13. Sb5×c7, Se3×d1, 14. Ta1×d1, Ta8—b8, 15. Sc7—b5 og vinder a- eller d-Bonden, eller 12. Sd4—b5, Dc7—c6, 13. Le2×c4, Dc6×c4, 14. Sb5×d6, Le7×d6, 15. Dd1×d6, Sf6×e4, 16. Sc3×e4, Dc4×e4, 17. Le3—c5 med overlegen Stilling for Hvid.

11. Se5—c6
12. Dd1—e1 a7—a6

13. De1—g3 b7—b5

En afgørende Fejl. Sort maatte forsøge 13. e6—e5 for at forhindre, at den hvide Løber kommer til at deltage i Rokadeangrebet.

14. Sd4×c6 Dc7×c6

15. e4—e5 Sf6—d5

Eller 16. —, Sf6—e8, 17. Le2—f3, d6—d5, 18. f4—f5!

16. Le2—f3 Lc8—b7

17. f4—f5 d6×e5

18. Le3—h6 Le7—f6

Paa 18. —, g7—g6 vinder Hvid ved 19. Lf3—e4!, Kg8—h8, 20. f5×g6, h7×g6, 21. Dg3×e5†, f7—f6, 22. De5—g3, f6—f5, (Tf8—g8, Dg3—h3) 23. Sc3×d5, e6×d5, 24. Le4×f5, Tf8—g8, 25. Dg3—h3.

19. Lh6×g7 Lf6—h4

Paa 19. —, Lf6×g7 vinder 20. f5—f6.

20. Dg3×h4 Kg8×g7

21. f5—f6† Opgivet.

Uregelmæssigt Parti.

Spillet i Træningsturneringen i København 1928.

Nimzowitsch. Gemzøe.

Hvid. Sort.

1. e2—e3 g7—g6

2. c2—c3 Sg8—f6

3. d2—d4 Lf8—g7

4. Lf1—c4

Hvid vil hellere have den sorte Bonde paa d5 og er villig til at ofre et Tempo paa dette Foretagende.

4. d7—d5

5. Lc4—e2 Sb8—d7

I Betragtning kom Sc6.

6. Sg1—f3 0—0

7. 0—0 Tf8—e8

8. b2—b4

Da Hvid ikke formener at maatte frygte e7—e5 — for paa e5 kan Hvid bare roligt lade staa — saa indleder han en Aktion paa den yderste Dronningefløj, som forresten er mindre ud i det Blaa, end den ved første Øjekast ser ud til at være.

8. Sf6—e4

9. a2—a4 f7—f5

10. a4—a5

For at tage Feltet b6, men paa den anden Side faar ogsaa Hvid et svagt Punkt paa b5. Bedre havde derfor været straks at spille c3—c4.

10. a7—a6

11. Lc1—b2 c7—c6

12. Sf3—e1 Se4—d6

Vi vilde alligevel ikke have givet Afkald paa Muligheden e5.

13. c3—c4! Sd6×c4

14. Le2×c4 d5×c4

15. Dd1—c2 Sd7—f6

Bedre end 15. —, b7—b5 f. Eks. 16. a×b e. p., S×b6, 17. Sb1—a3, Lc8—e6, 18. Sg1—f3, Kg8—h8, 19. Sf3—d2, og Hvid staar vist ikke ilde, selv om Sort kan prøve paa at vanskeliggøre Tilbageerobringen af den ofrede Bonde ved at spille 19. —, Ta8—b8.

16. Sb1—d2 Lc8—e6

17. Sd2×c4

17. Sg1—f3 synes vi bedre om.

17. Dd8—c7

Med 17. —, L×c4, 18. D×c4†, Sf6—d5 kunde Sort faa fat i de »hvide« Punkter

d5 o. s. v.; hvis han derefter ogsaa var i Stand til at kunne hindre f2—f3 med efterfølgende e3—e4, saa havde han staaet helt pænt, men dette var vist ikke nemt at hindre f. Eks. 19. Se1—d3 med Truslen 20. Ta1—e1 og f2—f3 samt e3—e4.

18. Se1—d3	Ta8—d8
19. Sd3—f4	Le6—d5
20. Sc4—e5	Lg7—h6
21. Ta1—e1	Te8—f8

Jeg vilde have foretrukket Dc7—d6 for ogsaa at angribe noget. Men ogsaa den simple Afbytning 21. —, L×f4 med 22. —, e7—e6 havde givet Sort en meget fast Stilling.

22. f2—f3	Kg8—g7
23. Sf4—d3!	Ld5—g8
24. e3—e4	

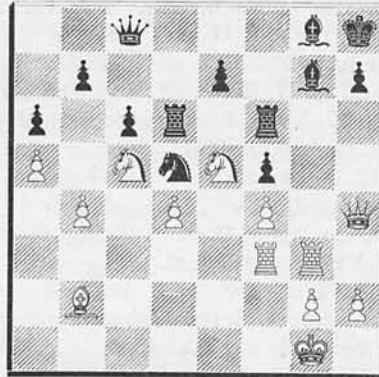
Nu er Hvids Fordel oplagt.

24. Dc7—c8	
25. Sd3—c5	Kg7—h8
26. Dc2—f2	Kh8—g7
27. e4×f5	g6×f5
28. f3—f4	

Alt for akademisk spillet. Hvid vil vinde *uden* at anvende »tvivlsomme« Magtmidler. Og dog havde 28. d4—d5 — for at aabne Diagonalen b2—g7 — været baade et godt og nærliggende Træk.

28.	Sf6—d5!

29. Df2—h4	Td8—d6
30. Tf1—f3	Kg7—h8
31. Te1—f1	Lh6—g7
32. Tf3—g3	Tf8—f6
33. Tf1—f3	

Stilling efter Hvids 33. Træk.

33.	Tf6—h6
34. Dh4—g5	Td6—g6!
35. Se5×g6	Th6×g6

og gør Remis gennem en Slags evig Skak paa Dronningen.

Sort har forsvaret sig helt pænt og tilsidst sat Kronen paa Forsvaret ved at udklække sig en nydelig Remiskombination.

Noter af A. Nimzowitsch.

Dronningeindisk Parti.

Spillet i Matchen København—Niederelbien 1928.

K. Ruben. Dr. O. Antze.

Hvid.	Sort.
1. Sg1—f3	Sg8—f6
2. d2—d4	e7—e6
3. c2—c4	b7—b6
4. Sb1—c3	Lf8—b4
5. Lc1—d2	Lc8—b7
6. e2—e3	Lb4×c3
7. Ld2×c3	Sf6—e4

Denne tidlige Besættelse af e4 med Springerens regnes efter de seneste Turneringsresultater for Sorts kraftigste Fortsættelse i den af ham valgte Aab-

ningsvariant, der er karakteriseret ved Trækket 3. —, b6.

8. Dd1—c2!	0—0
9. Lf1—d3	f7—f5!
10. 0—0—0	

Hvid spiller fra nu af skarpt paa Rokadeangreb.

10.	d7—d6
11. h2—h4	Sb8—d7
12. h4—h5	Dd8—e7
13. h5—h6	

Denne Bonde, der kommer til at spille en afgørende Rolle i Partiet, marcherede

lige saa godt som nogen Soldat i Napoleons Hær.

13. g7—g6
 14. Sf3—h4 Se4×c3
 15. Dc2×c3 e6—e5

Ser fristende ud, men er en afgørende Fejl, som Hvids brillante Svar viser.

16. c4—c5!! Sd7—f6

Bedst! b×c5? koster en Officer paa Grund af 17. Db3†, og paa d×c5 kunde følge 17. Lc4†, Kh8, 18. d×e5 med Gevinststilling for Hvid.

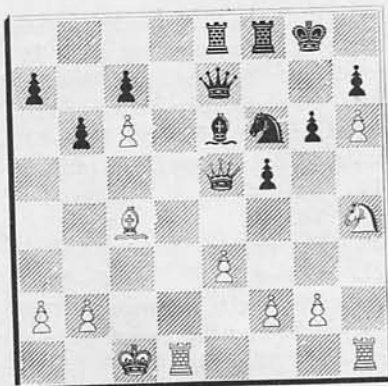
17. c5—c6 Lb7—c8
 18. d4×e5 d6×e5

Ogsaa efter D×e5, 19. D×e5 stod Hvid klart overlegent.

19. Ld3—c4† Lc8—e6

Nu bliver Sorts Konge sprængt i Luften. Men heller ikke efter Kh8, 20. Sf3 kunde Sort holde Partiet.

20. Dc3×e5 Ta8—e8

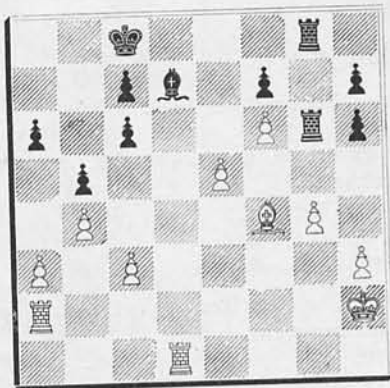

Stilling efter Sorts 20. Træk.

21. Td1—d7, Sf6×d7
 Dc5, 22. D×c5, b×c5, 23. L×e6†,
 T×e6, 24. T×c7 var naturligvis ogsaa
 haabløst for Sort.
 22. L×e6† Opgivet.
 Mat i næste Træk er uundgaaelig.

Partislutninger.

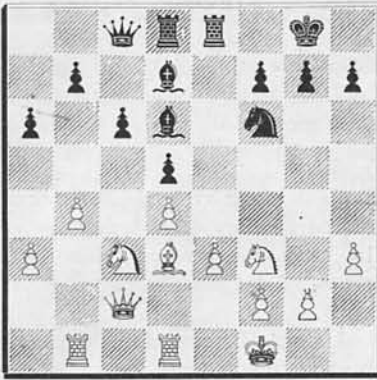
I et Parti spillet 1926 i Klubmatch mellem Industriforeningens Kampklub og Københavns Skakforening fremkom nedenstaaende Stilling, hvor Alb. Nielsen (Industriforeningens Kampklub) førte de hvide Brikker.

Sort truer med Ld7×g4. Hvids Modspil er karakteristisk for Alb. Niensens idérige Spil.

1. Ta2—d2! Ld7×g4
 Sort gaar lige i Fælden.
 2. h3×g4 Tg6×g4
 3. Lf4—g3 Tg4×g3
 4. e5—e6!
 Denne Bonde kan naturligvis ikke slaas, da Sort taber et Taarn efter f7. Derfor fulgte
 4. Tg3—g5
 5. Td2—d8†! Tg8×d8
 Kb7 redder heller ikke Partiet, da Hvid spiller 6. T×g8, T×g8 7. e6×f7, Tf8 8. Td7, Kc8 9. Te7, Kd8, hvorefter Hvids Konge i Ro og Mag spadsrerer til g7.
 6. Td1×d8† Kc8×d8
 7. e6×f7! Opgivet.

I Turneringen om Københavns mesterskabet for 1926 fremkom i Partiet J. Enevoldsen (Hvid) — S. Kinch (Sort) nedenstaaende Stilling:

Sort sluttede nu Partiet elegant og tvingende paa følgende Maade:

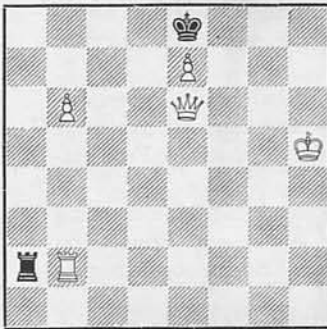
1. Ld7×h3!
2. g2×h3 Dc8×h3†
3. Kf1—e2 Te8×e3†!
4. Ke2×e3

Paa f2×e3 følger Dg2†, Ke1, Lg3†.

4. Td8—e8†
5. Sc3—e4 d5×e4
6. Ld3×e4 Sf6×e4
7. Dc2×e4 Te8×e4
8. Ke3×e4 Dh3—g4†
9. Opgivet.

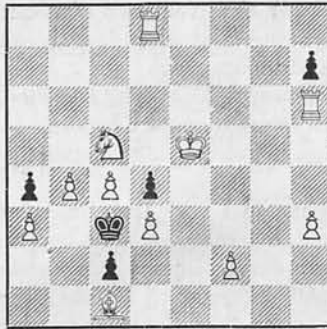
Originalopgaver tilegnet „Dansk Skak-Union“.

2784. H. Hannemann.

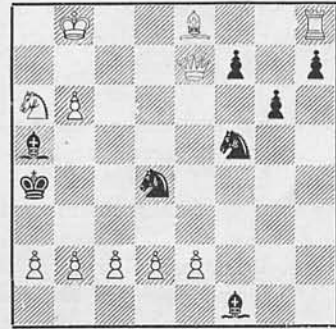
Mat i 4 Træk.

2785. K. Hannemann.

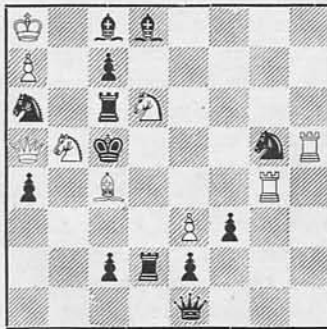
Mat i 4 Træk.

2786. N. Høeg.

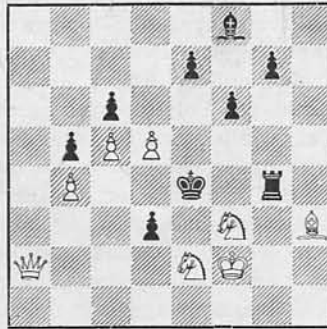
Hvid tager sit sidste Træk tilbage og hjælper Sort at gøre Mat i 2 Træk.

2787. K. A. K. Larsen.

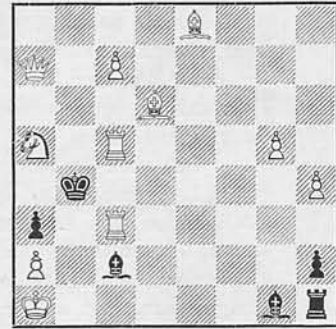
Mat i 2 Træk.

2788. J. Møller.

Mat i 3 Træk.

2789. R. Prytz.

Selvmat i 3 Træk.

Om Skakproblemkunsten og dens Udvikling i de sidste 25 Aar særlig i Danmark.

*Nogle personlige Indtryk
af N. HØEG.*

NAAR jeg efter Opfordring ikke har villet undlade at skrive nogle Bemærkninger om Problemkunsten i Danmark i de forløbne 25 Aar, er det dog med store Betæneligheder, at jeg gør det; men da min Virksomhed som Problemforfatter temmelig nøje falder sammen med dette Tidsrum, er det maaske naturligt, at jeg paatager mig Opgaven. —

Det er imidlertid en vanskelig Opgave af flere Grunde; for det første er Problemkunsten jo i saa høj Grad international, at vistnok største Parten af danske Opgaveforfatters Produkter har set Lyset i udenlandske Tidsskrifter og Problem-spalter, medens paa den anden Side mange udmærkede Arbejder af udenlandske Forfattere er fremkomne her i Landet; Problemkunsten, som den skabes af danske Forfattere, og Problemkunsten, som den nydes af danske Opgavelæsere, er altsaa to meget forskellige Ting; dertil kommer Umuligheden af at skrive historisk om en ikke afsluttet Epoke af en Kunst, der er i stadig Udvikling, eller, om man vil, er stadig skiftende i sine Virkemidler og Udtryksformer, og endelig Vanskeligheden ved at skrive for en Læserkreds, hos hvem man ikke kan forudsætte synderligt Kendskab til Problemkunstens dybere Væsen eller de tekniske Udtryk, der skulde benyttes ved en mere indgaaende Skildring.

Jeg føler mig derfor nødsaget til at begynde med en orienterende Indledning om Problemkunsten og dens internationale Udvikling i de senere Aar, for paa dette som Baggrund at kunne sige noget om mine personlige Indtryk af dansk Problemkunst i dette Aarhundrede.

Skakproblemkunsten har jo i vore Dage fuldstændig brudt sit Sammenhæng med det praktiske Spil, med hvilket den ikke har meget andet end Brættet og Brikernes Gangart tilfælles; der er ligesaa stor Forskel paa Skakspil og Skakproblemer som paa historiske Afhandlinger og lyriske Digte.

Skakproblemkunsten bærer ikke Navnet Kunst med Urette; fra kun at være haarde Nodder at knække for Skakspilleres Skarpsindighed har Skakopgaverne udviklet sig til at være Kunstværker, der byder Løserne samme Slags Nydelse, stiller samme Krav til deres Skaberes Opfindsomhed og Fantasi og volder den samme Skaberglæde som andre Kunstfrembringelser. Skakopgavekunsten taler som Musikken i et internationalt Sprog; men dog som Poesien i et Sprog, der kun er forstaaeligt for dem, der har lært det; den spiller i højere Grad end de andre Kunstarter paa Forstandens og i mindre Grad paa Følelseslivets Strænge; men at Nydelsen ved Skakopgaver i høj Grad er af æstetisk Art, vil ingen Kender af dem nægte. —

Det, som en Skakopgave byder Løseren, falder indenfor 3 Omraader, nemlig:

1. *Løsningen af Opgaven.* For mange er de Krav, Opgaven stiller til Skarpsindigheden hos Løseren, det eneste han nyder, og for alle gælder det, at kun ved selv at løse en Opgave faar man den fulde Forstaaelse af den. Forfatteren af en Opgave vil derfor altid tilstræbe den største Løsningsvanskelighed, der kan forenes med de øvrige Krav, han stiller til Udformningen af sin Opgave. Løsningsvanskeligheden kan bero paa forskellige Ting, Forførelser, der lokker Løseren ind paa fejlagtige

Forsøg, Egenskaber ved det rigtige Træk, der gør det tilsyneladende urimeligt, og i al Almindelighed Uoverskuelighed af Stillingen, naar den rummer talrige Angrebsmuligheder.

2. *Idéindholdet.* Herved forstaas det, som det har været Forfatterens Mening at fremstille i Opgaven; dette kan være af meget forskellig Art, men er meget ofte en strategisk Tanke, som bygger paa Trækkenes Virkninger, oftest de gavnlige Virkninger af Hvids Træk (Trækkenes Hensigt) og de selvskadelige Virkninger af Sorts Træk. Idéindholdet kan imidlertid ogsaa være af helt anden, formel, Art f. Eks. Fremstillingen af samme Matstilling i 2 Varianter, Træk af en bestemt Form, en symmetrisk Stilling med asymmetrisk Løsning (se Alain C. Whites 2 sidste Julebøger, der netop behandler to af disse Idéomraader), etc. Strategien, Sammenspillet mellem Trækkenes Virkninger, danner altid Opgavens egentlige Liv, men ligger Idéindholdet paa det formelle Omraade, bliver Strategien en mere eller mindre tilfældig Mekanisme, der bærer Idéfremstillingen.

3. *Konstruktionens æstetiske Værdi.* At en god Opgave er et Kunstværk, har jeg nævnt, og ved Siden af at lægge Vægt paa at bringe Idéindholdet saa klart og skarpt til Løserens Kundskab som muligt, vil enhver Forfatter lægge Vægt paa at gøre Udformningen af Opgaven saa smuk som muligt. At Skakopgaver er i Stand til at virke æstetisk — undertiden i høj Grad — er alle Kendere af dem enige om; hvorpaa disse æstetiske Virkninger beror, er det — som ved al Kunst — vanskeligt bestemt at sige; Harmoni mellem Indhold og Form, økonomisk Anvendelse af Konstruktionsmaterialet, Udnyttelse af Gentagelsens og Afvekslingens samt Overraskelsens æstetiske Virkninger har deres store Betydning i Problemkunsten, som paa andre Kunstomraader. Eet æstetisk Virkemiddel maa jeg dog nævne særskilt, fordi det igennem lang Tid har været fuldstændig dominerende for Bedømmelsen af Opgavers æstetiske — ja endog deres totale — Værdi; det er Modelmatten, det rene og økonomiske Matbillede, defineret saaledes, at hvert Felt om Kongen kun maa være angrebet af een hvid Brik, eller blokeret af en sort, og at ingen hvid Brik, undtagen Kongen eller Bønder, maa staa som uvirksom Tilskuer til Matten (som „Natvægtene“). At smukke Matstillinger er af stor æstetisk Virkning, kan der ikke tvistes om, og at den nævnte Definition nogenlunde rammer det rette, heller ikke; men som alle Forsøg paa at lægge æstetiske Værdier under Maaleapparater, er Forsøget paa at give en bestemt Formel for det smukke Matbillede dog mislykket; Indskrænkningen af Økonomiregelen til ikke at omfatte hvid Konge, hvide Bønder og alle sorte Brikker er praktisk, men vilkaarlig, og Definitionen af Renheden fører til saa mærkelige Resultater, som at Matstillingen sort Ke5, hvid Bd3, hvid De4, hvid Kc7 hvid Bg5 er meget smukkere end sort Ke5, hvid Bd3, hvid De4, hvid Ke7. —

Sin store Betydning fik Definitionen af Modelmatten derved, at den gav enhver Løser, ligefra Begynderen til Turneringsdommeren, en Maalestok i Hænde, hvormed han kunde danne sig og begrunde en Mening om en Opgaves Værdi, det blev blot i høj Grad overset, at denne Bedømmelse maatte blive i højeste Grad ensidig. Tilsidst maatte der da ogsaa komme en Reaktion mod denne Eensidighed, denne Reaktion kom i Begyndelsen af dette Aarhundrede og dannede Indledningen til de sidste 25 Aars betydningsfulde og frugtbare Epoke i Skakproblemkunsten.

Ved Begyndelsen af nuværende Aarhundrede stod Skakproblemkunsten som sagt i den „rene og økonomiske Mat“s Tegn. De saakaldte Kunstlove, der var formulerede i Firserne af Johann Berger i Graz, havde efterhaanden erobret Skakproblemkunsten med Undtagelse af Totrækkeromraadet, hvor praktiske Grunde hindrede dem i at trænge igennem, og Selvmatomraadet. — Kunstlovene bestod af en Række Regler, hvoraf dog kun to blev populære — fordi de var let fattelige og let anvendelige —

nemlig Fordringen om mindst een ren og økonomisk Mat i en Opgave, og det absolute Forbud mod at give Skak i 1. Træk. Ogsaa denne sidste Regel kunde — om end gennemgaaende sund — have mærkelige Virkninger, f. Eks. at en Tretrækker, som ingen Skakspalteredaktør vilde turde byde sine Læsere, fordi den begyndte med en Skak, kunde forvandles til en fin Firtrækker ved at paaklistres et ganske ligegyldigt og banalt Indledningstræk. —

Jeg mindes endnu fra min første Tid som Problemforfatter (jeg debuterede 1904), at det første Spørgsmaal, der undersøgte, naar man viste en Opgave til en Problemerkender, var: har den en ren og økonomisk Mat? — Og det er ikke for meget sagt, at et Problem uden en saadan ikke havde nogensomhelst Chance for blot en hædrende Omtale i Tidens talrige Problemturneringer, uanset hvilke Egenskaber, Problemet ellers besad.

Paa Totrækkeromraadet gjaldt en anden Lov: der maatte ikke være Dobbeltspil i nogen Variant; denne Lov, der navnlig i England var brugt til Bedømmelse og og Maalestok for Problemer af alle Trækantal, var i nogen Grad, selv i sit Fædreland, trængt tilbage til Fordel for Loven om Modelmatten, undtagen paa Totrækkeromraadet, hvor den indtog en lignende dominerende Stilling som Modelmatloven for Tretrækere og Flertrækere. —

Gennem talrige Problemturneringer, hvor disse Love var anerkendte Maalestokke, opdroges Problemforfattere nu til altid at komponere med dem for Øje, og der skabtes da en Problemstil, som var karakteriseret heraf, og derfor i høj Grad bar Præget af, at Formen var det vigtigste, Idéindholdet af ringere Betydning; man havde endog det Indtryk, at en Opgave, hvor en nævnis Idé henledte Opmærksomheden lidt mere paa det strategiske Indhold end paa Modelmatten, ikke rigtig faldt i de gængse Turneringsdommeres Smag, selv om Opgaven ikke syndede mod Kunstlovene.

Denne Opgavestil — tit benævnet „den store Stil“ — maa absolut adskilles fra den saakaldte „bøhmiske“ Stil, hvor Opgavernes Idéindhold er Matbilledkomplexer, der fremføres i en saa økonomisk Form som muligt.

En Række betydelige Problemforfattere Verden over komponerede deres Opgaver efter de nævnte Fordringer, og der skabtes aarlig et stort Antal udmærkede Opgaver, men meget faa, der var særprægede nok til at bevares længe i Læsernes Erindring; det var som om Lovene udviskede Forfatterens og Opgavernes Individualitet.

Stor Konstruktionskunst men stor Stagnation var det da, som prægede Problemerkunsten i Begyndelsen af dette Aarhundrede; det var forbeholdt to Mænd at vække den til nyt Liv og derved give Stødet til den Opløsningsperiode i Problemerkunsten, som det sidste kvarte Aarhundrede repræsenterer.

Den ene var Tyskeren *J. Kohtz*. Med Bogen „Das indische Problem“, der udkom i 1903, og i en Række Artikler navnlig i „Deutsches Wöchensach“ lærte han — fulgt af en stadig voksende Skare af begejstrede og meget talentfulde yngre tyske Problemforfattere — Skakverdenen at vurdere Problemernes strategiske Idéindhold; han lærte den i Undersøgelsen af Problemernes strategiske Indhold at abstrahere fra Sammenhængen med de mere tilfældige Konstruktionselementer, saa at den strategiske Tanke kunde opfattes rent og klart, og derved blive frugtbar til andre Konstruktionsformer og til Induktion af beslægtede Idéer; han lærte med et Ord Problemverdenen at *tenke* skakstrategisk. Hans Betydning i Problemerkunsten kan næppe overvurderes. Hans Kamp for at sætte Idéindholdet i Højsædet i Forhold til Formen var lang og til Tider meget skarp.

Den anden var og er den amerikanske Problemist og Skakmæcen *Alain C. White*. Alverden kender hans røde Julebøger, der hvert Aar har bragt en talrig Skare

af Verdens Problemister en kærkommen Julegave. Ved Udvalget af de Problemer, der danner Bøgernes Indhold, og ved den Tekst, de bringer til Opgaverne, har han og hans Medarbejdere paa en mere stille men ligesaa virkningsfuld Maade som Kohtz lært Problemverdenen at vurdere og forstaa Problemernes Idéindhold. Medens Kohtz's Betydning væsentlig har ligget paa Flertrækkerområdet, har Alain C. Whites Betydning især vist sig paa Totrækkerområdet, som den store Problemforfatterforening „Good Companions Chess Problem Club“ har revolutioneret, ogsaa her ved at klargøre og definere de strategiske Tanker, og frigøre dem for Tanken fra deres Bundethed til konstruktive Elementer

Denne Bevægelse, der har lært Problemforfatterne — for at tale populært — at tænke, før de handler, at lægge en strategisk Plan, før de begynder at bygge en Opgave op og at *fastholde* Planen, har baaret rige Frugter. Samtidig har da ogsaa den tidligere oparbejdede Sans for Formens Skønhed og for den rent konstruktive Dygtighed holdt sig, ligesom ogsaa den „böhmisks Skole“, hvor Indhold og Form gaar op i en højere Enhed, staar i fuldt Flor. Problemerkunsten viser derfor for Tiden en Afveksling og Rigdom, der berettiger til at betegne den forløbne Del af dette Aarhundrede som en stor Opgangstid, der endog — ved den geniale engelske Problemist *T. R. Dawsons* Virksomhed paa „Fairy Chess“ Omraadet — Problemerkunstens Overdrev — har indvundet nye frugtbare Landstrækninger for Problemerkunsten.

I denne Opgangsperiode har danske Problemforfattere, om de end ikke har været Førere, saa dog taget saa megen og saa god Del, at Danmark maa siges at indtage en meget smuk Plads paa Problemerkunstens Omraade.

I Aarhundredets Begyndelse stod den verdenskendte Problemforfatter *Jesper Jespersen* (Præst i Svendborg, senere emeritus i København og Holte) som den ubestridte Førstemand herhjemme. Baade ved sit store Antal af udmærkede Problemer og sine Artikler om Problemeteori var han Læreren for alle danske Problemforfattere. Med en meget stor Opfindelsesevne for Emner, der egnede sig til Problembehandling, med en hurtig og altid smagfuld ofte brillierende Konstruktionssevne, stod han som en ypperlig Repræsentant for den omtalte af „Kunstlovene“ prægede Stil. Saavel paa Tre- og Firtrækker- som paa Totrækkerområdet mestrede han de herskende Stilretninger til Fuldkommenhed, i hvor høj Grad ses maaske bedst af, at hans Liste over præmierede Opgaver naaede op til over 100 foruden talrige „hædrende omtalte.“ Nye Baner brød han ikke i Problemerkunsten, og det gik ham, som saa mange andre af Tidens Problemmestre, at Bestræbelserne for altid at imødekomme de herskende „Kunstlove“ i nogen Grad udviskede hans Individualitet, selv om hans vaagne Sans for virkningsfulde Pointer — navnlig Ofre — gjorde mange af hans Opgaver mere indholdsrige end sædvanligt. Det bedste Indtryk af ham faar man derfor paa Selvatomraadet, som „Kunstlovene,“ takket være, at der ikke var saa mange Turneringer, ikke havde erobret. Her følte Jespersen sig — uhæmmet af Hensyn til Dommere og Love, aabenbart som en Fisk i Vandet; hans Produktion var her baaret af en Idérigdom og Evne til at stille Idéerne i skarpt Lys, som gør den til den friskeste og mest levedygtige Del af hans Livsværk.

Skønt Jespersen selv i sin Produktion ikke forlod de banede Veje, havde han dog et meget aabent Øje for Værdien af de nye Retninger i Problemerkunsten, og han var meget hurtig til indgaaende at holde den danske (og nordiske) Skakverden à jour med de nye Rørelser. Han var meget upartisk i disse Referater og ikke blind for „Kunstlovenes“ Begrænsning, men stillede sig dog med stærk og berettiget Kritik imod dem, der vilde undervurdere eller helt forkaste deres Betydning. Ved sine Artikler bidrog han i høj Grad til, at danske Problemforfattere fik Sans for Idéindholdets Betydning, og var derved — i langt højere Grad end som Opgave-

forfatter — Banebryder for Problemkunstens Opblomstring herhjemme. Han var Æresmedlem af Dansk Skak-Union. Han døde 7. August 1914.

Ved Siden af Jespersen stod ved Aarhundredets Begyndelse *Jørgen Møller* (cand. jur., København) paa Toppen af det danske Skakparnas; skønt langtfra saa omspændende eller saa talmæssig stor som Jespersens er hans Opgaveproduktion dog ikke af ringere Værdi. Han forbandt — og forbinder — Evnen til fuldendt kunstnerisk Udformning af et Problem med Evnen til at bygge det op om en planlagt og fastholdt strategisk Idé; han stod derfor som et Overgangsled mellem den gængse og den frembrydende Retning i Problemkunsten, ikke som et Enten-Eller, men som et Baade-Og, der gennem sin Produktion sikkert har overbevist mange Tilhængere af den ene Retning af Værdien om den anden. Det var intet Under, at den methodiske Udforskning af strategiske Idéer, som Kohtz havde givet Stødet til, ogsaa i høj Grad kom til at præge *Jørgen Møllers* Produktion; baade theoretisk f. Eks. i en mønstergyldig Artikel om det antikritiske Træk i „*Deutsches Wochenschach*“ og praktisk gav han fortræffelige Bidrag i saa Henseende. I Retning af at kunne give en strategisk Idé en skarp og klar og samtidig problemmæssig og fuldendt kunstnerisk Udformning, staar han som en Mester, der næppe har sin Lige. Hans Fremstillinger af forskellige strategiske Idéer med offerløs Mekanisme hører til Problemkunstens fineste Perler.

Ikke blot ved sin fornemme Opgavekunst, men ogsaa som Problemredaktør (Nationaltidende siden 1913, Skakbladet Januar 1919 til Februar 1926), og som Dommere i adskillige danske Turneringer, har *Jørgen Møller* været af eminent Betydning for den danske Problemkunst.

I Modsætning til de to foregaaende stod Forfatteren af denne Artikel, *Niels Hoeg*, (Øjenlæge, København, senere Horsens), derimod straks med begge Ben i den strategisk prægede Problemretning. Uden noget tidligere Kendskab til Problemer, tilfældigt fangende denne Interesse netop paa det Tidspunkt, da „Das indische Problem“ lige var udkommet, med en ganske uøvet Konstruktionsevne, men med god Fatteevne for Problemidéernes logiske Grundlag, var det en Selvfølge, at jeg i min Produktion helt blev præget af den Kohtz'ske Skole. Den bærende Tanke i min Opgaveproduktion har altid været at tage en bestemt Idé op, udforske alle dens teoretiske Muligheder og saa gennemillustrere den med en Række Opgaver, der viste alle disse Muligheder. Derigennem, samt ved en Del Artikler om Problemidéer og Problemteori (*Deutsches Wochenschach* og Skakbladet) og ved Redegørelser for Problemernes Idéindhold navnlig under min Virksomhed som Problemredaktør ved Skakbladet (sammen med V. Holst Februar 1906—Januar 1908, alene Januar 1910 til Marts 1914), og ved Dommervirksomhed i Turneringer har jeg efter Evne søgt at vække Opmærksomhed for og Forstaaelse af Problemernes Idéindhold. I de senere Aar ligger min meste Produktion indenfor et Omraade, der falder noget udenfor den almindelige Problemkunst, nemlig den retrograde Analyse.

Som udpræget Tilhænger af den Kohtz'ske Skole maa ogsaa nævnes *Victor Holst*, (Bogholder i København, død 1924). Han havde, skønt mangeaarig Problemforfatter, straks og udelt sluttet sig til den; dette havde vel nok sin Aarsag i, at han aldrig havde formaaet at hæve sin noget tunge Konstruktionsevne paa Højde med Tidens Krav, og at „Kunstlovene“ derfor i høj Grad havde holdt ham nede som Problemforfatter, hvorfor han følte det som en Befrielse, at de blev styrtede fra deres enevældige Trone; hans velmente og i mange Retninger velbegrundede Spark til dem i Skakbladet November og December 1906 og September 1907 viser en Del af den personlige Bitterhed, han nærede overfor dem. De mange nye strategiske Idéer, der kom frem, gav ham, der ikke besad synderlig Opfinderkraft,

Materiale at arbejde med, og han oplevede derved paa sine gamle Dage en Renæssance for sin Produktion, ligesom han ogsaa som mangeaarig Problemredaktør af Skakbladet (sammen med N. Høeg Februar 1906—Januar 1908, alene Februar 1908—December 1909) viste sin store Interesse, og bidrog til Fremgang for den danske Problemkunst.

I mange Henseender en Modsætning til Holst var *Andreas Munck*, (Læge i Skovshøjrup, død 5. Maj 1924). Hans righoldige Produktion er i høj Grad præget af fin Formsans og Hensyntagen til Formen. Selv om han i væsentlig Grad arbejdede med Themaer, der enten laa i det formelle, f. Eks. Matbilledubleringen, eller som tillod megen Hensyntagen til det formelle, er hans Opgaver dog prægede af, at han arbejdede med planlagt Idéindhold, og der er ogsaa en stor Række strategiske Idéer, som han har givet en fin og altid smagfuld Udførelse.

Disse her nævnte Problemforfattere er vel nok dem, der mest direkte bidrog til Problemkunstens Udvikling her i Landet i de første to Decennier af dette Aarhundrede. Dette Tidsrum var som nævnt præget af den voksende Forstaaelse af, at Idéindholdet i et Problem bør være den faste Kærne, hvorom Formen slutter sig, at et Problem skal være Resultatet af en forudfattet Plan, der ikke omarbejdes i tilfældige Retninger under Udarbejdelsen. Tidsrummet var dog ogsaa præget af at „Kunstlovene“ endnu udøvede en hæmmende Indvirkning paa Problemkunst. Selv om de fleste danske Problemforfattere teoretisk erkendte, at „Kunstlovene“ ikke burde være „Love“, saa arbejdede de dog nødtigt eller slet ikke med Idéer, der ikke tillod en „kunstlovmæssig“ Udformning, og lagde vistnok tit Arbejdet med en saadan Idé tilside, naar en saadan Udformning ikke lykkedes.

Dette gælder ikke blot de førende Problemforfattere (V. Holst var som nævnt en Undtagelse) men ogsaa den talrige Skare af dygtige danske Problemforfattere, der arbejdede i den Tid. Det vil føre for langt at nævne og karakterisere alle disse; naar jeg nævner *I. Iversen*, (død 18. August 1924), hvis fine Arbejder altid bragte en pointeret Idé i økonomisk Udformning; *J. F. P. Hovgaard*, (død Januar 1922), der med stor Dygtighed bearbejdede strategiske Themaer; *Chr. Christensen*, som jeg mindes baade fra min første Problemtid, da en udmærket Opgave af ham i „Nationaltidende“ var den første Tretrækker, jeg løste, og fra senere udmærkede Værker *A. V. Knudsen Buhelt*, som var en af Skakbladets bedste Bidragydere; *C. V. Weilbach*, (død 18. November 1917), Danmarks maaske eneste ægte „Bøhmer“, saa kunde jeg med samme Ret nævne en hel Del flere Navne.

Det var imidlertid forbeholdt den følgende Epoke helt at frigøre sig for „Kunstlovenes“ hæmmende Indvirkning og at reducere Modelmatten fra at være det eneste Kriterium paa kunstnerisk Udarbejdelse til blot at være et Mittel i dennes Tjeneste. Denne Udvikling, der gik Haand i Haand med den rivende Fremgang paa Totrækkeromraadet, som fuldførtes under den nævnte Problemforfatter-sammenslutnings („The Good Companion Chess Problem Club“) Auspicier, har i de senere Aar ogsaa præget den danske Problemkunst.

At dette er sket, og at den danske Problemkunst, ogsaa paa det moderne Totrækkeromraade, har været langt mere end hæderligt repræsenteret i den internationale Problemkunst, skyldes den yngre Generaton af danske Problemforfattere, der har overtaget Arv og Traditioner efter Fædrene — de to mest fremragende endda i Ordets bogstavelige Betydning, som Sønner af de udmærkede Problemforfattere, *P. A. Larsen* og *H. Hannemann*.

Paa Totrækkeromraadet er det først og fremmest *K. A. K. Larsen* og ved Siden af ham *H. V. Tuxen* og *R. Prytz*, der baade har ydet en høj Indsats i den internationale Problemkunst og gjort den moderne Totrækker til et værdifuldt Led af

dansk Problemkunst, medens *Knud Hannemanns* Omraader kun synes at have Grænser tilfælles med den samlede Problemkunst.

Med disse Navne, der borger for, at Danmark ogsaa fremtidig vil bevare den smukke Plads paa Problemkunstens Omraade, som det altid har indtaget, skal jeg slutte den historiske Fremstilling, idet den indeværende ikke afsluttede Periode ikke endnu er egnet til en historisk Behandling.

Blot endnu et Par Ord om Spørgsmaalet: Gives der en typisk dansk Problemkunst? Den danske Problemkunst har aldrig dannet Skole; den har, som det fremgaar af det foregaaende, været lydhør for og har hurtig forstaaet at drage Nytte af Bevægelser, der er opstaaet paa forskellige Sider. Dog har jeg Indtrykket af, at der er Egenskaber, der i nogen Grad særpræger den danske Behandling af Problemerne; jeg tænker, her paa den udprægede Tendens til gennemført Økonomi i Behandlingen af Æmnerne; en udpræget Sans for og Evne til at give skarpe Idéfremstillinger med sparsomme Midler kendetegner et særligt stort Antal af den danske Forfattere. Dette er hos de nævnte Forfattere tydelig udpræget hos Mænd som I. Iversen, Jørgen Møller, N. Høeg, A. Munck og Knud Hannemann; men ogsaa hos vore Totrækkerkomponister, hvis Omraade vanskeligere tillader iøjnefaldende Økonomi, forekommer det mig, at en af deres bedste Egenskaber netop er Evnen til at klare selv komplicerede Themaer med relativt smaa Midler. —

Til Slut nogle Ord om det danske Problempublikum; i Forhold til Problemkunstens høje Standpunkt her i Landet har det altid forekommet mig, at Interessen for den udenfor Problemforfatternes Kreds har været uforstaaelig ringe. Dog har det glædet mig, at „Skakbladets“ Løserkreds synes voksende; men endnu staar vi i saa Henseende tilbage; det ser man især paa vor Mangel paa Skakspalter i Bladene.

Udenfor „Skakbladet“, der nu i 24 Aar har bragt 2771 Opgaver frem, har vi kun haft en fast Problemspalte, „Nationaltidende“, udmærket redigeret af G. Nielsen til hans Død 1913 og derefter af Jørgen Møller. En Del andre Skakspalter er dukkede op, og har kun haft kort Levetid. Skulde jeg slutte min Artikel med et Ønske for Fremtiden, maatte det da blive, at Landets talrige Skakspillere i noget højere Grad end hidtil vilde prøve paa at løse Opgaver, en for deres Træning meget nyttig Sport og noget, der for manges Vedkommende vil føre til varig Interesse for Problemkunsten.

Skakbladets Problemredaktører siden 1904: P. Helweg Mikkelsen 1904—1906. V. Holst og N. Høeg 1906—1908. V. Holst 1908—1909. N. Høeg 1910—1914. H. Hannemann 1914. Einar Knudsen 1914—1918. Jørgen Møller 1919—1926. Knud Hannemann 1926—1927. V. Røpke 1927.

Skakbladets Problemturneringer.

I. 1904—1905. Dommere J. Jespersen og Helweg Mikkelsen. I. Præmie Kaptajn Seehusen. II. Præmie H. Hannemann.

II. 1905—1906. A. international, Dommere J. Jespersen, V. Holst og P. Helweg Mikkelsen. I. og II. Præmie ex aequo: E. Pradignat og A. Vald. Knudsen. — B. national, Dommere: H. Hannemann, N. Høeg og N. C. C. Lose. I. og II. Præmie: J. Jespersen.

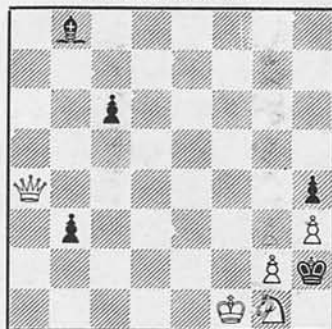
III. 1906—1907: Dommere: J. Møller og N. Høeg. I. Præmie: E. Palkoska. II. Præmie: Frank W. Wynne.

IV. 1908—1909: Dommere: J. Møller og Chr. Christensen. I. Præmie: V. Marin. II. Præmie: P. Pedersen-Horne.

- V. 1911—1912: Dommer: N. Høeg. I. Præmie: P. Weyl. II. Præmie: P. Falitzsch.
 VI. 1919—1920: Dommere: J. Møller og N. Høeg. I. Præmie: Knud Hannemann.
 II. Præmie: M. Havel.
 VII. 1923—1924: Dommere: J. Møller og N. Høeg. I. Præmie: K. A. K. Larsen.
 II. Præmie: F. Simbovici.
 VIII. 1927—1928: Dommere: N. Høeg og Knud Hannemann. I. Præmie: R. Prytz.
 II. Præmie: M. Niemeijer & H. Weenink.

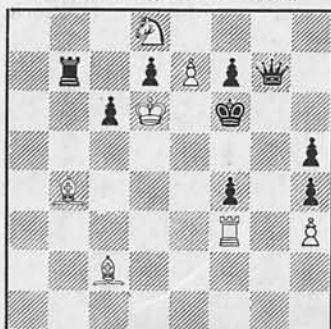
Udvalgte danske Opgaver fra de sidste 25 Aar.

2790. V. Holst.
Nationaltidende 1904.

Mat i 3 Træk.

2791. R. Knudsen.
Skakbladet 25. December 1904.

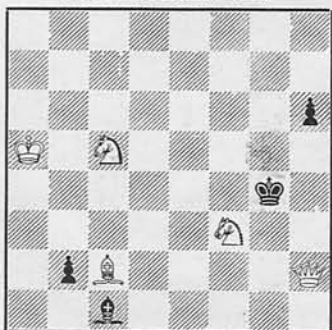
Mat i 3 Træk.

2792. P. Helweg Mikkelsen.
1. Pr. Ystads Allehandas Turnering 1905.

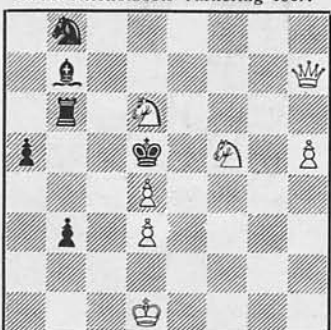
Mat i 2 Træk.

2793. J. A. Broholm.
Præmieret som Opgave Nr. 1000
Ill. Familie-Journal 1906.

Mat i 3 Træk.

2794. P. Pedersen-Horne.
3. Pr. Aftenbladets Turnering 1907.

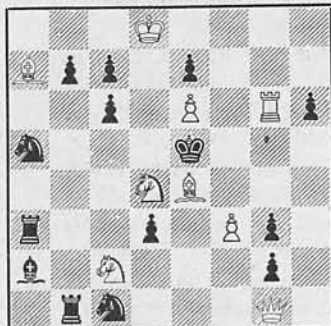
Mat i 3 Træk.

2795. Einar Knudsen.
Skakbladet Juli 1907.

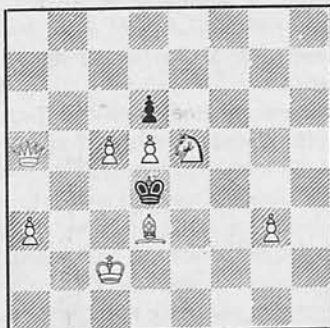
Mat i 3 Træk.

2796. J. Jespersen.
2. Pr. Laskers Chess Mag. 1909.

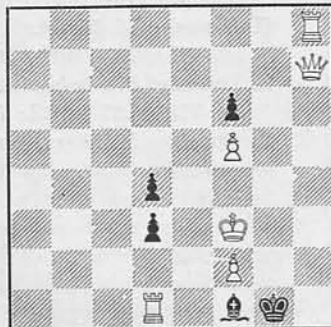
Mat i 3 Træk.

2797. C. V. Weilbach.
Skakbladet November 1909.

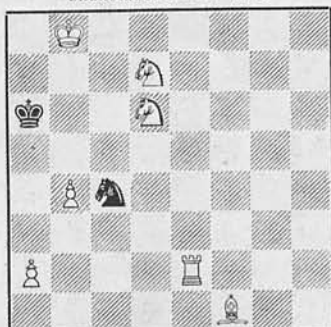
Mat i 3 Træk.

2798. N. C. Lose.
Skakbladet August 1910.

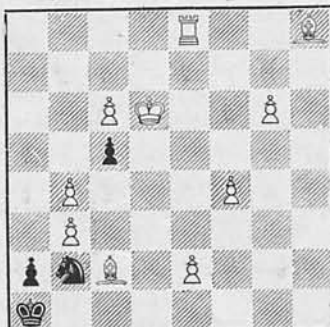
Selvmat i 4 Træk.

2799. H. C. Hansen.
Skakbladet Januar 1912.

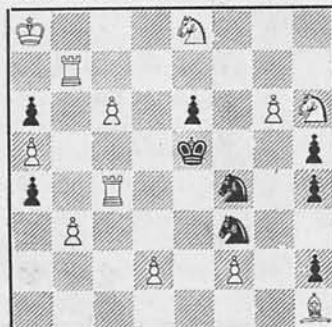
Mat i 2 Træk.

2800. R. P. Larsen.
Skakbladets Turnering 1912

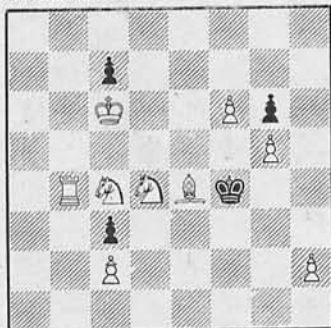
Mat i 4 Træk.

2801. A. V. Knudsen Buhelt.
Hædr. Omtale Tidsskrift för Schack 1913.

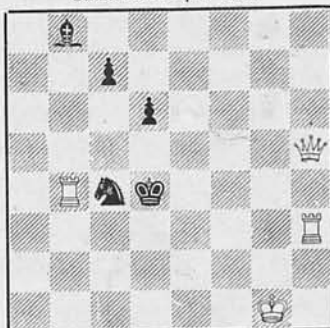
Mat i 4 Træk.

2802. V. Nielsen.
København's Skakf.s Jubileumsskrift 1915.

Mat i 4 Træk.

2803. A. Munck.
Skakbladet April 1917.

Mat i 3 Træk.

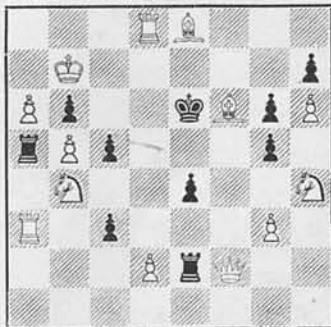
2804. N. Høeg.
Deutsches Wochenschach 1917.

Mat i 8 Træk.

2805. J. Møller.

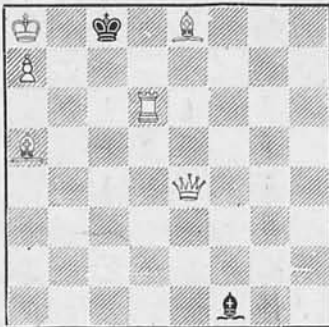
2-3. Pr. ex æquo Nederl. Skakf. 1918.

Mat i 3 Træk.

2806. H. Hannemann.

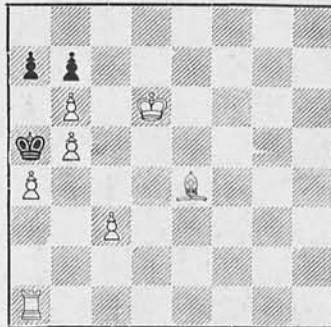
Skakbladet Februar 1918.

Selvmat i 4 Træk.

2807. I. Iversen.

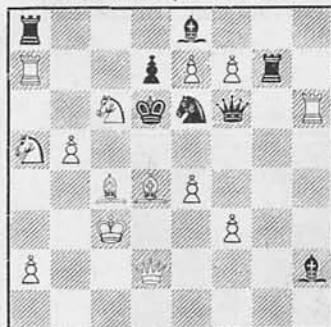
Densmore Memorial Turn. 1918-20.

Mat i 3 Træk.

2808. H. V. Tuxen.

1. Pr. Good Comp. Februar 1920.

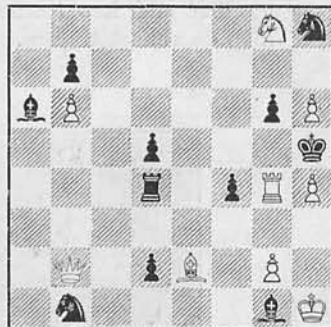
Mat i 2 Træk.

2809. K. A. K. Larsen.

1. Pr. Good Comp. December 1920.

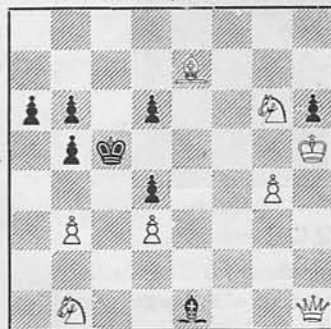
Mat i 2 Træk.

2810. J. F. P. Hovgaard.1. Pr. Skakbladet's Bedømmelsesturnering
November 1921.

Mat i 3 Træk.

2811. Chr. Christensen.

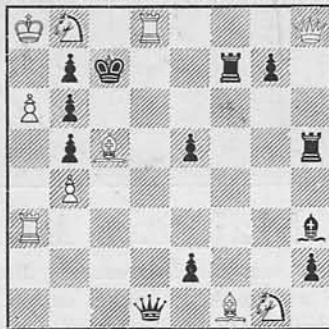
Skakbladet September 1923.

Mat i 4 Træk.

2812. K. Hannemann.

Svenska Dagbladet 14. September 1924.

Mat i 4 Træk.

2813. Arthur Madsen.

2. Pr. Brisbane Courtiers Turnering 1924.

Mat i 2 Træk.

2814. R. Prytz.

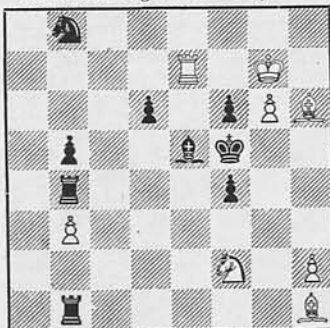
Chemnitzer Tageblatt 22. Marts 1925.

Selvmat i 2 Træk.

2815. Karl Nielsen.

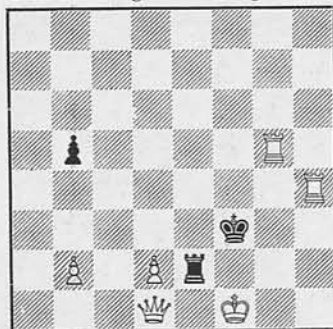
Chemnitzer Tageblatt 30. Maj 1926.

Mat i 4 Træk.

2816. P. A. Larsen.

Chemnitzer Tageblatt 15. August 1926.

Selvmat i 10 Træk.

Løserturneringen.

Opgaverne i dette Nummer deltager ikke i Skakbladets sædvanlige Løserturnering, men der udsættes et Sølvcigaretbæger med Inskription for den bedste Løsning af alle de nummererede Opgaver i dette Nummer. Løsningerne, der behandles efter Løserturningens sædvanlige Regler, skal være Problemredaktøren ihænde senest 1. Juni.

Hans Majestæt Kongen

har i Anledning af Jubilæet vist sin Interesse og Bevaagenhed for Skakspillet og *Dansk Skak-Union* ved at skænke et meget smukt og værdifuldt Bæger, der vil tilfalde Danmarksmesteren ved Jubilæumsturneringen, og hvoraf vi ovenstaaende bringer et Billede.

Den nye Horsens Pilsner

har vakt Opmærksomhed ved sin fremragende Kvalitet. Har De ikke smagt den, saa prøv den.

De vil synes om den.

Dansk Skak-Unions Emblem

i Sølv — udført paa Foreningens Foranstaltning — leveres i to Størrelser:

1. Med Knap 2,00 Kr. pr. Stk. + Porto,
2. Med Naal 1,50 Kr. — —
10 Stk. portofrit.

Sendes mod Efterkrav ved Henvendelse til Skakbladets Expedition,
Kong Oscarsgade 9, København Str.

Københavns Skak-Union

afholder ordinær Generalforsamling *Mandag den 21. Maj Kl. 8 Aften* i Studenterforeningens lille Sal V. Boulevard 6.

DAGSORDEN:

1. Protokollen.	6. Valg af Kasserer.
2. Beretning.	7. - - 3 Bestyrelsesmedlemmer.
3. Regnskabet.	8. - - 2 Suppleanter
4. Indkomne Forslag.	9. - - 2 Revisorer.
5. Valg af Formand.	10. Eventuelt.

Bestyrelsen.

MAX MØLLER A/S

TEKNISK MASKINFORRETNING

KVÆSTHUSGADE 5

KØBENHAVN

TELEFON: CENTRAL 7986 & 12536

P. C. Brinck,

Bogbinder.

Tlf. By 1680.

Teglgaardsstræde 5,

København.

SKAK-TURNERINGS URE

i ekstra fin og elegant Udførelse i 2 Størrelser. 18 Kr. pr. Stk.

SKAKBRIKKER danske Skakforeningers Model,
i prima fint poleret Udførelse og af ægte Buxbom 7 Kr. pr. Sæt.
Samme i fint poleret Æske 8 Kr. pr. Stk.

Skakbrætter og Lommeskak i stort Udvalg.

Foreninger og Medlemmer Rabat.

Telefon 4449. Nygade 6. **S. HEMME**, K Ø B E N H A V N K.

E. PARSHØJ

GULDSMED & SØLVSMED
ØSTERBROGADE 98 KØBENHAVN Ø.
TELF. ØBRO 5820

PRÆMIER JUBILÆUMSGAVER

Udført efter kunstneriske Tegninger

Afgang fra Kunstakademiet 1909 som
Billedhugger

Haandværkerf.s Sølvmedaille for
Ciclering 1900 - E. PARSHØJ

Haandværkerf.s Sølvmedaille for
Gravering 1910 Fru B. PARSHØJ

Kunstindustrif. Prisogave Sølv-
medaille 1904 - E. PARSHØJ

Stort Udvalg i
**Skakspil og
Skakbrætter.**

Dansk Skakunions Model.

G. Køhler,

Paraplyfabrik og

Kunstdrejleri,

Østerbrogade 21,
elf. Øbro 2540 y.

Grund-
lagt 1875

Skak- Litteratur

til Præmier

faas hos

Bluhmes Boghandel,

Købmagergade 38,

København K.

Kort Oversigt over

Skakspillet's Aabningsteori

af *H. Krause*

Pris: 1 Kr. + Porto

Udgivet af Dansk Skak Union. — Sendes pr. Efterkrav ved Henvendelse
til »Skakbladets Ekspedition, Kong Oscarsgade 9, København, Str.

Avertér i
Skakbladet!

Karl A. Jakobsen
Skræddermester

V. Voldgade 83

Tlf. Byen 2193 y

Brug Aggerbecks Sæber.

C.L.O.C.
LIQUEUR.
ORIGINAL DANSK LIKØR.

AALBORG
AKVAVIT.
DANSK AKVAVIT VERDEN OVER.

